

Adventes Vēstis

2020
NOVEMBRIS
298

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

DOMAS PAR
MEDITĀCIJU

VIESMĪLĪBAS
KALPOŠANA

KOMUNIKĀCIJAS
NODAĻA

ATKLĀSMES
GRĀMATA

IMUNITĀTES
STIPRINĀŠANAS
PROGRAMMA

Jauniešiem:
Taisnots ticībā

Bērniem:
Spēks un drosme

Saturs:

- 04** ZIŅAS
**Indijas bērnu projekts –
devītais mācību gads**
- 05** LIECĪBAS
- 06** PIEMIŅA
Liliju Šicu pieminot, 2. daļa
- 10** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Viesmīlības kalpošana
- 12** PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums, 23. daļa**
- 15** VĀRDS LASĪTĀJAM
**“... jo Es esmu lēnprātīgs un
no sirds pazemīgs...”**
- 16** TĒMA
Komunikācijas nodaļa
- 20** SABATSKOLA
Kas noticis ar sabatskolu? 1. daļa
- 21** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Domas par meditāciju
- 22** VESELĪBA
Imunitātes stiprināšanas programma
- 23** EVANGELIZĀCIJAS STĀSTI
Pirmā atbildētā lūgšana
- 24** JAUNIEŠIEM
Taisnots ticībā
- 26** BĒRNIEM
Spēks un drosme

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārite LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Šajā reizē pilnīgi noteikti ir viens temats, par kuru nevēlos runāt – ierobežojumi, aizliegumi un obligātie nosacījumi. Šajā reizē – mazliet par brīvību.

Dieva Vārds runā par vergu brīvību jeb atbrīvošanu, par putnu un dzīvnieku palaišanu brīvībā, par sagūstīto vešanu brīvībā, par rīcības brīvību un, visbeidzot, brīvību Dievā, kā teikts 2. Kor. 3:17: “Tas Kungs ir Gars. Kur Tā Kunga Gars, tur ir brīvība.” Tik daudz brīvības veidu! Par katru no tiem varētu sarakstīt grāmatu. Katru no šiem veidiem arī mēs piedzīvojam savā dzīvē. Mēs esam atbrīvoti no grēka verdzības, nereti tiekam atbrīvoti no situācijām, kuras mūs nospiež vai sāpina, mēs esam brīvi izdarīt izvēli un esam brīvi piedzīvot Dieva glābšanas dāvanu, kura mūs dara patiešām un vienīgajā īstajā veidā brīvus.

Tiktāl par brīvību. Arī žurnālā šajā reizē tieši vai netieši par to runāts. Rubrikā *Vārds mācītājam* varam pārdomāt brīvību būt laipni viens pret otru. Lasot māc. Aināra Gaiļa rakstīto, radās liela vēlme, kaut šī laipnība draudzē būtu visaptveroša – laipnība, kura notur pasauli virs ūdens, laipnība, kuras pamatā ir mīlestība, ko savukārt rada apziņa, cik dārgi Dievam mēs katrs esam.

Sadaļā *Aktuālais jautājums* apskatīta meditācija. Parasti šis vārds, vismaz man, neraisa pozitīvas izjūtas, tas saistās ar ledu, uz kura viegli paslīdēt. Bet raksta autors aicina uzlūkot meditāciju caur Bībeles prizmu – šādi tā atklājas no pavisam cita skatu punkta.

Žurnāla *Tēmas* raksts “Komunikācijas nodaļa” arī vistiešākā veidā ir saistīts ar brīvību. Kurš gan nezina, ka dzīvojam (vismaz līdz šim dzīvojām) pārsteidzošas brīvības atmosfērā, kad katrs var runāt un popularizēt pilnīgi jebko, ja vien tas nav aicinājums uz ko neatļautu. Daudz ir materiālu, kuriem nav vērts tērēt Dieva dāvāto laiku, bet ir arī daudz ļoti vērtīgu materiālu un svētrunu, kuras palīdz labāk izprast pašreizējo laiku. Izmantot šī laika brīvību sludināt un pasludināt patiesības vēsti ir Komunikācijas nodaļas vistiešākais uzdevums. Tas sasaucas arī ar Latvijas jubileju, ko svinam šajā mēnesī – jo vai gan var būt vēl skaistāka dāvana savai zemei, kā pasniegt tai dāvanu, kuru sagatavojis Kristus? Kas darbojas Latvijas draudžu savienības Komunikācijas nodaļā un kādi ir tās plāni – par to žurnālā.

Veselības sadaļā aplūkots īpaši aktuāls temats – imunitātes stiprināšana, rubrikā *Jauniešiem* varēsiet izlasīt liecību par kāda jauna puīša ceļu pie Dieva, bet Bērnu lappusītē šajā reizē kopā ar bērniem atklāsim patiesa spēka un drosmes avotu. Būs arī ieskats Indijas bērnu projektā, trīs liecības par uzklaustām lūgšanām un pārdomas par patiesas pazemības ceļu.

Lai ikvienam no jums izdodas saskatīt tieši to, ko kādā no šiem rakstiem jums sagatavojis Debesu Tēvs!

Tas, kas šobrīd risinās ap mums, ir tikai ievads kam daudz nozīmīgākam. Bet Dievs var mūs pasargāt brīvus Viņā un izvest cauri visām vētrām. Esiet pasargāti zem Viņa spārniem!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

“Svēti tos patiesībā, jo Tavi vārdi ir patiesība.” (Jāņa 17:17)

Mēs dzīvojam sarežģītā laikā, kad informācijas pārbagātība var kļūt par šķērslī, lai saprastu, kas ir patiesība un kas – maldinošs. Bieži vien maldi tiek sajaukti ar patiesību vai pat pasniegti kā patiesība, tāpēc reizēm ir gandrīz neiespējami izšķirt, kur beidzas patiesība un kur sākas maldi. Viltus ziņas un nepārbaudīta informācija, kā arī dažādu “ekspertu” viedokļi strauji izplatās internetā un sociālajos tīklos, radot vēl lielāku neizpratni un apjukumu tajos, kas to visu lasa vai skatās.

Patiesības nozīme vienmēr ir bijusi ļoti svarīga, jo, kā lasām Jāņa evaņģēlijā, patiesība ietekmē mūsu lēmumus un pareizā virziena (ceļa) izvēli. Būtībā – tas ir dzīvības un nāves jautājums. Jau pirmie cilvēki tika iepazīstināti ar nepaklausības un nepareizas izvēles skaudrajām sekām, ko drīzumā arī piedzīvoja. Patiesība savā būtībā ir vienkārša

un skaidra, bet maldi, tāpat kā grēks, ir noslēpumaini, vilinoši un piesātināti ar nepaklausības garu. Gan patiesība, gan maldi ļoti līdzīgā veidā ietekmē mūsu uztveri, domāšanas veidu un rīcību. Jautājums ir, kam mēs vairāk uzticamies – cilvēkiem vai Dievam? No tā būs atkarīgs rezultāts ar mūžības vērtību.

Vienkārša un pilnīga uzticēšanās Dieva Vārdam, Viņa apsolījumiem un praviešiem ir ceļš, kas mūs var aizvest pie izpratnes par to, kāda ir īsta un nemainīga patiesība. “Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, – un jūs būsit nodrošināti! Ticiet Viņa praviešiem, tad jūs uzvarēsit!” (2Laiku 20:20)

“Ja Patiesība ir sirdī, tad tās pieņēmējs parādīs ticību, kas izpaužas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Sirdī mājajošās Patiesības principi sevi atklās visos gadījumos un vienmēr. [...] Visas mūsu spējas un visi mūsu panākumi atrodas Kristū. Mums pastāvīgi jāmeklē palīdzība,

kas ir augstāka par šo zemi, augstāka par ievērojamāko cilvēku spēku. [...] Mums ticībā jāpieķeras tieši Kristum. Viņš ir teicis: “Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” (Jāņa 15:5)” (Manuskripts 114. 1897.7.10.)

Lai atklātu glābjošo patiesību visā tās vienkāršībā un skaistumā, mūsu ticības centrā ir jābūt Jēzum Kristum, kas ir “neredzamā Dieva redzamais attēls”, “Patiesības balsts un pamats”.

Jēzus saka: “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani.” (Jāņa 14:6)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS – DEVĪTAIS MĀCĪBU GADS

Šis mācību gads, kas Indijas bērniem parasti sākas jūnija vidū, tāpat kā ļoti daudziem bērniem uz šīs planētas rit savādāk vīrusa COVID-19 ierobežojumu dēļ.

Indija ir otrajā vietā pasaulē aiz ASV saslimušo skaita ziņā. Populācija valstī ir vairāk nekā 1 miljards 383 miljoni, reģistrētie COVID-19 saslimšanas gadījumi ir vairāk nekā 7 miljoni.

Arī Nuzvidas un *Sai Merit* skolā jau kopš jūnija mācības ir organizētas neklātienē, caur internetu. Valdība plāno no novembra atsākt mācības klātienē.

Man liels prieks, ka šis ir jau devītais mācību gads, kad ar Latvijas ziedotāju atbalstu *ADRA Latvija* iesāktajā projektā varam šos bērnus atbalstīt!

2020./2021. m. g. mācības turpina šādi 7 Latvijas ziedotāju atbalstīti bērni:

Sai Merit skolā: Ašvins (5. kl.), Arvinds (8. kl.) un Sivamani (7. kl.);

Nuzvidas skolā: Greisija (4. kl.), Ramadevi (9. kl.), Manohars-Satviks (10. kl.), Revathi (12. kl.)

Kopumā šajā Māra Krauliņa izveidotajā un vadītajā projektā mācās 60 bērnu.

Tā kā Māris šajā vasarā nevarēja braukt uz Indiju, nav jaunu fotogrāfiju, ko publicēt, un pieejama tikai pati svarīgākā informācija, ko vēlējos jums līdzdalīt.

Trim mūsu lielākajiem Nuzvidas skolas bērniem tika nopirkti mobilie telefoni, lai viņi varētu piedalīties mācībās. Tiek maksāta arī mēneša

maksa par interneta pieslēgumu. Vienīgā, kas nemācās distancēti, ir 4. kl. skolniece Greisija, viņa ir par mazu, lai tiktu galā ar distancētām mācībām, un viņas dzīvesvieta nav elektrības, lai varētu regulāri uzlādēt telefonu. Greisija ar sludinātāja Džonu (*John*) palīdzību mācās no grāmatām pati un pievienosies klasei, tiklīdz Nuzvidas skolā varēs atsākt klātienes mācības.

Sludinātājs Džons un Māris ik nedēļu katru svētdienas vakaru organizē sanāksmes *Zoom* platformā visiem Indijas programmas bērniem, lai garīgi stiprinātu viņus un uzturētu vienotības atmosfēru, līdz atkal varēs doties uz skolu klātienē.

Šorīt, 11. oktobrī, arī mēs sazvaniņamies, un es varēju izrunāt visus interesējošos jautājumus. Gatavojoties mūsu sarunai, sludinātājs bija zvanijis un runājis ar vairāku bērnu vecākiem, visi sūta neizsakāmi lielus **PALDIES** Latvijas ziedotājiem! Sludinātājs lūdza jums pateikt, ka visi mūsu atbalstītie bērni mācās ļoti centīgi un ar labiem rezultātiem, kā arī ir iemīlējuši Jēzu.

Īpaši vēlējos pieminēt Ramadevi. Viņa ir mūsu atbalstītais bērns visus šos gadus, no 1. klases, un tagad mācās jau 9. klasē. Fotogrāfijās redzams, kā viņa izaugusi, bet ir kaut kas, kas nav mainījies – tas ir prieka mirdzums viņas acīs. Domāju, ka šis prieka mirdzums bērnu acīs, ko katru gadu esam redzējuši fotogrāfijās, ir bijis liels prieks arī mums – visiem, kas ziedo šim projektam.

Tie, kuri vēlas atbalstīt šos bērnus, ziedojumu var ieskaitīt **SDA Latvijas draudžu savienības kontā LV80UNLA0001000701126 ar norādi “Indijas bērnu projektam”**.

Pateicoties jūsu ziedojumiem, šiem bērniem ir iespēja iegūt labu izglītību, iepazīties ar Bibliu un redzēt praktisko Jēzus mīlestību. Viņa sekotājos, bet mums katram šī ir konkrēta iespēja būt par svētību un daļu no Dieva atbildes uz lūgšanu, būt par misionāriem. Paldies jums!

**Tie, kas lasa par Indijas bērnu projektu pirmo reizi un nav sekojuši līdzī iepriekšējai informācijai, var iepazīties ar to “Adventes Vēstu” rakstos (2013. g. marts un oktobris, 2014. g. maijs, 2015. g. oktobris, 2016. g. augusts, 2017. g. septembris, 2018. g. novembris, 2019. g. septembris)*
<https://adventisti.lv/lv/Adventes-vestis/2020>

Sigita Pešele, ADRA Latvija Indijas bērnu projekta koordinatore, Rīgas 7. draudze

Brigita Antiņas zīmējums.

Vasarai ejot uz otru pusi, meža sākās ogu lasīšanas laiks. Arī es, kādu laiku lasīdama meža veltes, domāju, ka vajadzētu kādu pārmaiņu. Pirmais, ko lūdzu Dievam, bija kāds brauciens pa Latviju laikā, kad sāks dzeltēt labības lauki. Otrā lūgšana bija lūgums pēc zinoša meistara, kurš pirms lietavām varētu apskatīt mājas jumtu.

Nemanot pienāca nedēļas nogale. Sabata dienā, kā ierasts, devos uz dievnamu. Izkāpu no autobusa un devos uz krustojumu. Pāri tikt nepaguvu, jo luksoforā iedegās sarkanā gaisma. Apstājos. Te dzirdu kādu man jau pazīstamu, klusu balsi sakām: “Nestāvi, ej uz nākamo krustojumu!” Pagriežos un devos uz nākamo krustojumu. Ejot pa ielu, jau pa gabalu pamanīju pie krustojuma stāvam kādu cilvēku. Dega sarkanā gaisma, un es nostājos

“ŠĪ IR TĀ DIENA, KO TAS KUNGS DEVIS..”

gaidītājam līdzās. Mainoties gaismas signālam, devāties pāri. Tikai tad saskatījāmies, izrādījās, ka tas ir br. Indulis no draudzes. Iesākās saruna. Viņš sāka stāstīt, ka dosies uz evaņģēlizācijas pasākumu Ērgļos, un piedāvāja man braukt līdzi. Pirmajā mirklī apmulsu par tik piepešu virziena maiņu, bet klusā balss atgādināja: “Tā bija tava lūgšana!” Jā, tā bija lūgšana no sirds dziļumiem. Piepeši atmiņā ienāca pants Ps. 118:24 “Šī ir tā diena, ko Tas Kungs devis: priecāsimies un liksmosimies šinī dienā!”

Šī diena tiešām izvērtās īpaša – varēju skatīt, kā rīta saullēktā krāsojas debesis, redzēju nodzeltējušos labības laukus un visus zemes nokrāsas toņus, to visu aplūkoju kā gleznu. Diena bija pilna Dieva svētībām un vadības, bija tikšanās un sadraudzība ar brāļiem un māsām no citiem Latvijas novadiem. Tā pagāja ļoti ātri – kā jau allaž šādos pasākumos.

Atceļā, braucot mašīnā, pamanīju, ka Indulim iekaisusi rokas āda. Nekas nenotiek nejauši. Saprātu, ka varu sniegt palīdzību. Kad bijām tikuši līdz manām mājām, palūdzu, lai Indulis apskata jumtu un novērtē, kas tur darāms. Tīkmēr pagatavoju zāļu tēju un sameklēju ziedi. Tā gatavota pēc vecāsmātes receptes un allaž tiek

turēta mājās visādām vajadzībām.

Roka tika ieziesta, jumts apskatīts. Atkal varēju teikt pateicības lūgšanas. Tās skanēja manī visu dienu – no saules lēkta līdz saules rietam.

Nedēļas vidū mans Dieva dāvātais meistars atbrauca ar materiālu un darbam nepieciešamajiem instrumentiem. Biju tik pārsteigta! Bet vai tad viens cilvēks var paveikt tādu darbu? Jā, brālis atteica, ka to protot un varot.

“Redz, kā ir,” nodomāju, “nemaz nezināju, ka Indulis tāds meistars!” Zināju tikai viņa skumjo stāstu – ka pirms gada viņš augšamcelšanās cerībā atvadījies no sieviņas. Un arī to, ka nu viņš atgriezies no ārvalstīm.

Tas bija manam prātam neaptverami, cik ātri brālis visu paveica. Nedrīkstēja jau arī kavēties ne mirkli, jo tuvojās lietus mākoņi. Sāku lūgt, lai tie iet garām, un tie arī nozuda. Kad darbs bija padarīts, nolija īsts svētību lietus. Plūda tādas ūdens straumes, ka tām nevarēja redzēt cauri. Varējām vien klusi noliekt galvas Visvarenā Dieva priekšā.

Tikpat pēkšņi, kā sācies, lietus arī norima, un atspīdēja saule – silta un spoža.

Tāda bija Dieva atbilde uz manām lūgšanām.

Brigita Antiņa, Rīgas 1. draudze

SKATS UZ MŪŽĪBU

Vai var būt kas svarīgāks par Mūžību?

Nesen kādā Sabata dienā piedzīvoju ko savādu un pārsteidzošu – turklāt trīs reizes vienā un tajā pašā dienā. Pirmo reizi notika tā, ka man no galvas līdz papēžiem izskrēja tāda kā strāva, un klusa balss teica: “Es nākšu drīz.” Otrā reizi tas atkārtojās dievkalpojuma laikā, bet trešo reizi, kad biju savā istabīnā un nez kādēļ biju paņēmusi mapīti ar saviem rakstiņiem. Tās bija liecības no Ogres draudzes brāļiem un māsām, kā arī manis pašas liecības par Dieva brīnīškajiem darbiem.

Kad attapos no pārsteiguma, sāku pārdomāt, ko tas nozīmē. Nonācu pie secinājuma, ka trīsreiz nozīmē “drīz, ātri”, bet pārējais ir aicinājums kalpot, par ko biju jau labu laiku lūgusi. Vēl tikai nezinu, kas būs jādara. Ar liecību rakstīšanu kalpoju jau kopš ienākšanas draudzē, tāpēc gaidu vēl kādu citu uzdevumu. Dievs mani tik bagātīgi svētījis ar šo pansionātu “Zilaiskalns”, ka pēc Viņa vārdiem iznāk – man jākalpo. Kā sacīts 2. Moz. 23:25 “Bet tev būs kalpot Tam Kungam, savam Dievam, tad Viņš svētīs tavu maizi un tavu ūdeni; un Es novērsīšu visas tavas slimības.”

Jāturpina arī liecību rakstīšana, kas ir ļoti svarīgi šajā pēdējā laikā pirms Jēzus Kristus nākšanas.

Vēl sapratu arī to, ka jau šodien jāpārvērtē manas dzīves svarīgākās lietas – vai tām ir mūžīgās dzīvības vērtība, vai arī tā ir tikai “vēja ķeršana”, kā to nosauca mācītājs Salamans. Bet galvenais – nezaudēt dārgo laiku!

Vai mēs būsīm Mūžībā kopā ar Jēzu Kristu? Tāds ir šodienas jautājums.

Astrīda Elstiņa, Ogres draudze

Liliju Šicu PIEMINOT

2. DAĻA

Oktobra numurā, pieminot draudzes māsu Liliju Šicu, sākām publicēt fragmentus no viņas grāmatas “Turi savu kanti, Lileit! Meitene no Rītes ienāk dzīvē” (izdevējs Latvijas mutvārdu vēstures pētnieku asociācija “Dzīvesstāsts”, Rīga, 2012). Šoreiz – turpinājums.

Pa to pusgadu, ko pavadīju Rīgā, nebiju aizmirsusi savu lauku meitenes lietišķo, noskatīto saimniekošanas māku. Viens no zēniem ēda saulespuķu sēklas un deva arī citiem. Es aizrautīgi sāku stāstīt, kas notiek, kad iestāda kaut vienu sēkliņu. Cik liela uzaug saulespuķe, cik skaisti zied, un pēc noziedēšanas, cik lielas ir saulespuķu galvas un cik daudz sēklu, un vienai saulespuķei ir pat vairākas galvas.

1928. gada rudens.

Mamma ved mani pieteikt skolā un aiznes baku zīmi. Skolas pārzini sastopam viņa virtuvē. Mamma viņam pastāsta, ka es jau protu lasīt. Upmalis man iedod ābeci. Stāvu virtuves vidū ar ābeci rokā un sev un mammai par brīnumu boksterēju. Izrādās, tekoši varu lasīt vecajā ortogrāfijā rakstīto. Upmalis iedod ābeci līdz.

Tajā gadā pirmā skolas diena ir 17. septembrī. Un tieši todien man paliek astoņi gadi. Tajās pāris nedēļās līdz pirmajai skolas dienai varu lasīt ābeci.

Vēl jāpiemin divas skolotājas – Tumša jaunkundze un Ozoliņa jaunkundze. Viņas abas dzīvoja aiz mūsu klases, istabiņā ar skatu uz lielceļa pusi. Istaba bija garena. Viens logs. Pie loga galds, abām kopīgs. Divas gultas ar galvgaliem kopā. Aizdurvē skapis pa abām viens. Skolotājas gadiem strādāja skolā, neko labāku nemeklējot. Skolā bija tik labi!

Mūsu audzinātāja Mājniek jaunkundze ir laba, žēlsirdīga, viņa saprot manus trūkumus un izprot cēloņus. Esmu neiespaidojama pēc pirmās klases piedzīvojumiem. Daudz lasu – mājās Bībeli, skolā stāstus un pasakas. Pasakas stāstu mūsu meitenēm, pielikdama klāt to, ko lasot redzu, sīkumos, kā viss notiek.

Skolā ir pieci skolotāji, bet man viss saistās galvenokārt tikai ap to vienu, kura pievērs man uzmanību un ir tik labestīga un stingra visās mācību stundās.

1932. gada pavasaris.

Zinu, ka liecība būs samērā laba. Pagājušajā gadā matemātikā, vācu valodā un dabas mācībā bija stabili divnieki, šogad viss citādi. Sevišķi skaidra un patīkama ir matemātika. Visos trimestros ir piecnieks. Vācu valoda starp trijnieku un četrinieku, dabas zinībās arī... Vingrošanā piecnieks.

Mācījos labi. Blēņas vairs nedarīju. Sirds kā diegā bija piesieta pie skolas un mājām. Skolotājs Bitermanis nodibināja mandolīnu orķestri. Onkuls nopirka man mandolīnu. Iepazinu notis, un savu māku atrādījam arī skatītājiem. Skolotājs Bitermanis Rītes skolā strādāja tikai vienu ziemu un no Rītes aizgāja kara dienestā, daudz ko labu atstājis rītiešos. Viņš bija izcils pedagogs.

Skolā izlaidums. Nu kas par izlaidumu?! Četri bērni beiguši, četri aizgājuši ar 6. klases liecībām. Skolā

pieaugušo daudz, jo skolā atvesti nākamā gada pirmklasnieki, kurus pavada viņu vecāki.

Mamma no savu kāzu otrās dienas kostīma atlikumiem man uzšuvusi izlaiduma kleitu. Krēmkrāsas smalkvilnas velveta audums. Kleitiņa jauka, apstrādāta ar ģipūra mežģinīti ap kvadrātveida kakla izgriezumu.

Tante Minna ar Megu no Rīgas pa pastu atsūtījusi paku, kurā ir Bībele, melnas laka kurpītes un pelēka katūna vasaras kleitiņa ar sīkiem pelēkiem ziedīņiem.

Izsniiedz diplomus. Mani un Vili sevišķi uzslavē. Dāvā četras grāmatas: Zūdermaņa “Mežskolmeistera raksti”, “Kārlis Ulmanis”, 1934. gada Mazpulka žurnāls, no Izglītības ministrijas patriotisko dzejoļu krājums “Varoņu laiks”, kas iesiets Latvijas karoga tumši sarkanās krāsas vākos.

Neviens no radiem mani neapsveic ar diploma saņemšanu. Mammai nav pilna komplekta izejamās kārtas. Ar zābaciņiem neviens vairs nestaigā, tā cara laiku mode, bet mamma šā tā nenāks.

1936. gada vasara.

Pa ziemu palīdzu tantei visos kūts darbos. Skolas nav. Tante arī uz vasaru patur mani sev par palīgu. Es sevi dēvēju par pusmeitu. Jaunie puīši, ja strādā par kalpiem pirms dienesta, arī tiek saukti par puspuīšiem. Alga arī tad ir mazāka. Pie tantes vieglas dienas – jādara tikai mājas darbi. Jāsakopj kūts tūlīt

pēc govju ganos laišanas. Ābeļdārzos jāsapļauj zāle un jāsanas barības kastēs īsi pirms lopu nākšanas no ganībām – pusdienās un vakaros. Saimniecībā ir sešas slaucamas govīs, tās slaucam abas. Tantei ir 72 gadi, man rudenī būs 16.

Latvijā 1939. gada rudenī

Ierikotas krievu kara bāzes, un Jaungadā skan mūsu prezidenta runas par apavu un drēbju sagatavošanu. Šermuļi gāja pār muguru, bet jauns domā par dzīvi tālāk.

1940. gada februāra beigās

Ar mammu norunājām, ka ar Ata ponīti brauksim uz dievkalpojumu Jēkabpilī.

Jēkabpilī draudzes telpas pārpildītas, jo no Rīgas ir ieradušies divi sludinātāji un no Sužiem viens. Es pateicos Dievam, ka viens ir no Sužiem. Sužos ir Adventistu misijas seminārs ar pilnu ģimnāzijas kursu. Pa vasaru tur var strādāt un iekrāt skolas laikam. Pagaidām noteikumus nezinu, bet ļoti vēlos mācīties un iegūt ģimnāzijas diplomu.

Pēc rīta dievkalpojuma un Svētā vakarēdiena pāris stundas brīvas, un es gaidu mirkli, kad varētu iespraukties un tikt pie sarunas. Manu sarunas biedru sauc Čolders, un viņš Sužos ir saimniecības daļas vadītājs. Saku, ka gribu Sužos strādāt un būt starp adventistu jauniešiem. Skaidri redzu, ka par manu lūgumu viņš sevišķi nepriecājas. Vakar no rīta cēlos sešos un šonakt gulēju nepilnas četras stundas. Saburzīta, nošņurkusi, bet laikam mans lūdzošais uzticīga suņa skatiens viņu ieželināja. Saņēmusi dūšu, vēl piebildu, ka protu visus lauku darbus. Viņš mani novērtēja un teica, ka pirmajā, izmēģinājuma mēnesī maksāšot man 18 latus, tālāk tad redzēšot. Es tik un tā biju priecīga. Strādāšu pilnu gadu, pēc tam vasaru un otrā ziemā iešu skolā. Es būšu ļoti, ļoti centīga, tā nodomāju.

Maija sākumā jābūt Sužos. Spodros jāstrādā līdz 24. aprīlim.

1940. gada maijs Sužos

Pirmajā dienā pagalmā bija iznests klājiens gultas matraču, un man bija jāuzliek ielāpi – jāsalabo. Jutos nez kādēļ pazemota, bet darbu veicu akurātīgi. Nākamajā dienā

strādāju siltumnīcā (pirmo reizi redzēju siltumnīcu), bet piķēt mācēju, jo mamma Impānos runkuļus stādīja ar koka mēlīti un arī man iemācīja. Dārzniece Alise ar manu darbu bija ļoti apmierināta.

Arī kartupeļus es stādīju pieliekusies un katru kartupelīti ieliku ar vienmērīgu atstarpīti. Žuks un Londe meta, kājās stāvot, un pēc tam ar kājām grūstīja, lai būtu daudz maz līdzīgas atstarpes.

No mūsu guļamistabām divas meitenes rītos gāja kūtszinei Hincenbergai palīgā. Pārī gāja Šeltere Velta un Londe Milda. Nākamajā dienā gāju es un Parute. Parute – garīgo dzejoļu dzejniece. Viņa bija liepājniece un govi nebija redzējusi. Mūsu istabiņās gulējām ne tikai mēs četras, bet arī dārzniece Alise. Sužos bija astoņu stundu darba diena. Kad bija Mildas un Veltas nedēļa slaukt, es tāpat biju augšā. Gāju pie Čoldera un teicu, ka slaukšu katru rītu. Vienu nedēļu ar Mildu, otru ar Veltu, un Paruti lai atbrīvo. Čolders bija laimīgs, jo Parute vairāk par divām govīm nevarēja izslaukt. Es vairs nestrādāju astoņas, bet desmit stundas (Spodros – 18). Pēc slaukšanas gāju uz dārzniecību.

Man uzticēja ar rokas stumjamo mašīnu sēt burkānus. Pie Mīlestības kalna iestādījām tomātus un cūku pupas.

Pie Mīlestības kalna lauks ir vairāk kā hektāru liels. Ar spīļu arkliņu visa lauka garumā izdzen vagu un iestāda cūku pupas. Blakus dzen otru vagu un tajā pusguļus liek tomātu stādus, pusmetru vienu galotnīti no otras. Galotnītes balstās pret aizarto pupu vagu. Pēc tam dzen trešo vagu, un tā apber tomātu saknes un daļu no stumbra ar irdenu zemi. Šī trešā izdzītā vaga paliek tukša, lai tīruma kopējiem būtu vieta, kur staigāt, tomātu padusītes izkniebnot un vēlāk pupu pākstis šķinot, un tomātu ražu vācot. Pēc tomātu stādu aizvagošanas mikstajā zemē katrai tomātu galotnītei blakus iesprauž mietiņu valdošo vēju pusē – pie tā tomāti, kad paaugsies, ar rafiju tiks piesieti. Kas tie bija par tomātiem! Pupas aizsargāja no Ķīšezera vējiem.

Esmu vairāk nekā nedēļu nostrādājusi un iepazinusies ar apstākļiem. Pašreiz klasēs notiek šī mācību gada noslēdzošie kontroldarbi

un eksāmeni. Pie pusdienu galda redzu meitenes formas tērpos kā visās ģimnāzijās. Pēc vakariņām brīvajā laikā meitenes, glīti sagērbušās, ar zēniem spēlē volejbolu, tāpat vien – prieka pēc.

Sabatā uz dievkalpojumu kapelā visas meitenes un zēni ir svinīgi gērbušies. Dievkalpojumu apmeklē un lūgšanās piedalās arī strādnieki. Vispār Sužos strādā jaunieši, kuri cer kādreiz šeit mācīties ģimnāzijā. Vienīgi nozaru vadītāji ir vecumā no 30 līdz 40 gadiem.

Direktors: Klotiņš
Saimniecības vadītājs: Čolders
Kūtszine: Hincenberga
Dārzniece: Alise...
Zirgkopis: Auziņš
Priekšstrādnieks (tīrums):

Savickis

Šefpavāre: kā sauca, neatceros
Grāmatvedis: Herberts Driķis.

Driķis ir ļoti jauks un labestīgs. Viņam ir aptuveni 25 gadi. Pateicoties viņa patikai fotografēt, mēs tiekam iemūžināti dažnedažādās vietās: siltumnīcās, kartupeļus stādot, siena pļavā, launagu ēdot, kūti, vistu aplokā, uz ezera laivā utt. Mēs bieži pat nezinām, ka tiekam fotografēti. Vienkārši, kad ejam uz kantori algu sarakstā parakstīties, dabūjam arī mazās 6 x 9 cm fotogrāfijas. Man algu sarakstā solīto 18 latu vietā 30. Trīsdesmit lati! Kā to var dabūt?

Darba diena Sužos ir astoņu stundu gara. Ievesta sistēma: pie katra darbu vadītāja par katru nostrādāto stundu ārpus darba laika 20 santīmi nopelnīti. Vienalga, vai mizoju kartupeļus, rullēju veļu vai slaucu govīs. Nav jau daudz šo peļņas darba gribētāju. Pilsētas jaunieši pieraduši pie astoņu stundu darba laika. Dažiem ir turīgi vecāki, kuri viņus apgādā ar visu nepieciešamo. Vasarā ir divi mēneši jāstrādā, tāda ir valdības programma. Sužos strādāja arī Zelma (Selma), ebreju ģimenes vienīgā meita. Viņa burkānu laukā ravēja smalkās nātrītes ar zamšādas cimdiem rokās. Divos mēnešos noplēsa divus pārus dārgo cimdu. Viens pāris maksāja 20 latu. Viņa strādāja pie Alises siltumnīcās un dārzenu tīrumos. Abi viņas vecāki bija zobārsti. Pēc darba Zelma brauca uz Rīgu pie vecākiem pārgulēt. Viņiem bija sešu istabu dzīvoklis Brīvības ielā. Vai

viņai vajadzēja darbu? Nē. Zelmai vajadzēja apliecināšu dokumentu par strādāšanu laukos, ko rudenī iesniegt mācību iestādē.

Man darbs ir dzīves galvenā sastāvdaļa. Jāuztur sevi un jātiek tālāk skoloties. Katru darbu daru, cik labi vien protu. Kad pils tornī noskan zvans, darbu beidzam. Pārņāku no tūruma reizē ar pārējiem strādniekiem. Citi iet uz ezeru nopeldēties, es steigšos uz kūti govīs slaukt gan pusdienlaikos, gan vakaros. No rītiem divas stundas agrāk ceļos rīta slaukšanas dēļ, un par katru kūti nostrādāto stundu man maksā 20 santīmu. Mēs kūtī esam trīs slaucējas. Ganīte Elste Anna no rītiem neslauc, jo viņai jāgatavojas ganu gaitām, virtuvē jāpaņem brokastmaize līdzī. Jāvēro, kāds laiks, kā saģērbties. No rītiem ganītes vietā divas govīs izslauc kūtszīne. Līdz brokastīm paliek laika gan nomazgāties, gan pārģērbties. Kūti katru rītu velkam tīru halātu uz savām drēbēm. Pēc darba turpat pie krāna nomazgājamies. Uz ezeru ejam pēc vakariņām.

Vakariņas Sužos ir pulksten 21.00. Visi, kas Sužos dzīvo, iet pie galda vienlaicīgi katrā ēdienreizē, un pirms ēst sākšanas vispirms ir pateicība Dievam. Pateicības lūgšana katrā nākamajā dienā atskan no cita galda. Ēdamistabā ir deviņi galdi, un pie katra galda ir vieta sešiem cilvēkiem. Vietu pie galda neviens nemaina. Kur maija sākumā es apsēdos, tur visu vasaru un ar tiem pašiem galda biedriem katrā ēdienreizē sēdēju. Dažreiz pēc vakariņām eju dārzniecei palīgā sagatavot nākamai dienai tirgum preci. Edgars, septiņpadsmitgadīgs puisis no Rendas, parasti no rītiem ar laivu preci pārved pār Ķīsezeru, un pretī Jahtkluba laukumā preces saņem uzpircēji, kuri tās pārdod tirgū. No pavasara uz tirgu sūta rabarberus, skābenes, salātus, redīsus un spinātus. Nākamā tirgus prece – rudenī sētie burkāni un siltumnīcu gurķi. Uz Jāņiem – pirmie jaunie kartupeļi.

Senāk Sužos bijušas divas ražotnes. Vienā ražotas stikla vāzes, saldumu trauki un tējas glāzes. Otrā bijusi galdniecība. Arī tagad šīs telpas ir un tiek izmantotas kā lauksaimniecībā nepieciešamo

darbarīku noliktava. Tagadējais rūpals ir dārzkopība. Zirgiem auzu laukos, govīm runkuļu (biešu) laukos. Gar Ķīseзера krastu stiepjas pļavas. Sužos ir liela atsevišķa veļas māja ar vannām, veļas ruļļiem, platiem un šauriem. Pie ruļļa jāstrādā diviem, viens griež ruļļa rokturi, otrs ielāgo taisni kārtīgi salocītos palagus. Starp pili, veļas māju un Ebenēceri ir no visām pusēm saules apspīdēts un vēju apvējots apaļš paugurs. Uz tā rindās, atstatu cits no cita stādīti, jau uzauguši gari, slaidi bērzi. Starp bērziem izvilktas veļas auklas. Tās nekad nestāvēja tukšas. Gultas palagus, spilvendrānas, baltās pikē segas gan skolēniem, gan strādniekiem mazgāja veļas mājas pārzine Andra. Viņa mazgāja arī virtuves halātus, kūts halātus un dvieļus.

Starp citu, šī meitene, dobelniece Andra Reihmane, 1942. gada vasarā kļuva par mana brāļa Ata Kaniņa sievu un saimniecei Alīnai. Mēs, strādnieces un meitenes, savu personīgo veļu, darba kleitiņas un priekšautus mazgājām pašas.

Var arī izgludināt, bet tad jālieto traki jocīga parikte. Telpas vidū stāv astoņu stūru čuguna krāsniņa, apmēram metru augsta. Durtiņas ir tuvu pie apakšas, to kurina ar akmeņoglēm. Uz katras krāsniņas plaknes karsējas vienu centimetru bieza gludekļa apakšpusē forma no čuguna, kas tiek saukta par bultu. Kad bulta sakarsusi, ar gludekļa virspusei līdzīgu turekli bultu uzņem, pārbauda, vai nav par karstu, un gludina. Vienlaicīgi var gludināt četras meitenes. Katrai ir divas bultas – atdzīsušo noliek, karsto paņem.

Kad izžuvušos palagus no auklām noņēma nost, arī vajadzēja būt divām. Īpaša māka vajadzīga salokot. Es vienreiz, savu veļu kratot, palīdzēju un visu mūžu šo māku pielietoju. Meitenes stāv viena otrai pretī, un katrai rokās palaga sava gala stūri. Ar spēku velk pretējos stūrus katra uz savu pusi, vienu-otru, vienu-otru. Pēc tam katra salasa visu sava palaga galu smalkām atstarpītēm sauļā. Tad saņem ar abām rokām ap visu palaga galu un atkal ar spēku un it kā ar sitienu katra rauj uz savu pusi reizē. Atliek tikai izplest palagu visā platumā starp abām rokām uz malām un izsist sīkās gala krociņas.

Locīt gareniski uz pusēm un vēlreiz uz pusēm. Palags pēc šādas apstrādes ir divēja platumā un ļoti gluds, Atliek tikai ielocīt veļas grozā un nest uz māju izrullēt. Var arī glīti salocīt un likt palagu plauktā.

Kāpēc tik sīki aprakstu – nu tādēļ, lai lasītājs zinātu, kā dzīvojām, kad vēl nebija izgudrota veļas mašīna un elektriskais gludeklis. Varbūt kaut kur pasaulē jau bija, bet es vēl par to neko pat nebiju dzirdējusi.

Kad skolas laiks beidzās un skolēni aizbrauca, mēs palikām 28 cilvēki, katrs sava darba darītājs. Mūs visas četras no Ebenēcera pārcēla uz pili. Vienā no meiteņu guļamistabām vīrs virtuves iemītināja mani un Londi Mildu. Dārznieci Alisi un dzejnieci Paruti – citā istabā.

Mūsu istaba bija otrajā stāvā. Istabā bija četras gultas, divi viendurvju drēbju skapji, divas kumodes un mazgājamais skapītis ar divām durtiņām un atvāzamu vāku. Zem vāka atradās mutes bloda, bet atvāztajā vākā – spogulis. Skapītī bija divi nodalījumi, vienā – emaljēta četrpadsmitgadīga adventistu ģimenes meita Rute Vanaga no Rīgas. Otrajā nodalījumā – spainis, kurā saliet mazgājamo ūdeni, lai aiznestu uz tualeti izliet. Tas, kurš nomazgājas, piemazgāto ūdeni aiznes un tīru atnes vietā. Mūsu istabiņā atnāca dzīvot arī Seltere Velta un jauniņā, tikko beigusi pamatskolu, četrpadsmitgadīga adventistu ģimenes meita Rute Vanaga no Rīgas.

Mūs pārcēla tāpēc, ka Ebenēcērī ir vairāki divistabu dzīvokļi, un tajos pa vasaru nāk dzīvot vasarnieki, galvenokārt turīgas ebreju ģimenes. Sprīdīšos, kur kādreiz bijis bērnu dārzs, ienāk vasaru pavadīt divas latviešu ģimenes. Sprīdīši ir vistālāk no pils, aiz Ezerličiem, tur pa skolas laiku ir zēnu internāts. Tā ir liela divstāvu māja, domājams, ka tur dzīvo arī vīriešu kārtas strādnieki. Uz Ezerličiem ejot, priecē kastaņu aleja ar ziedošajām svecēm.

(Grāmatas fragmenti publicēti ar L. Šīcas meitu atļauju.)

Turpinājums decembra numurā.)

RĪTA LASĪJUMI 2021

ELENA VAITA

Rīta
lasījumi
2021. gadam
PATMOS.LV

Mūsu Tēvs
rūpējās

VIESMĪLĪBAS KALPOŠANA

Ainārs Gailis – mācītājs,
LDS Draudzkopības
nodaļas vadītājs

Septembra beigās apmeklēju mācību konferenci, kas bija domāta draudzes vecākajiem un diakoniem. Konferencē tēma bija: “Kas jādara, lai mūsu draudzes būtu pievilcīgas un viesmīlīgas?”

Ja ir šāds tēmas nosaukums, tas nozīmē, ka draudzes var būt arī nepievilcīgas un neviesmīlīgas. Ir svarīgi zināt, ko par draudzi domā Dievs, cilvēki, kuri nav draudzē, un paši draudzes locekļi. Vai visiem ir vienāds viedoklis, vai arī tas atšķiras? Kāda ir viesmīlīga draudze? Kāda varētu būt viesmīlīgas draudzes definīcija?

Konferencē dalījāmies grupās, lai apspriestos un meklētu atbildes uz šiem un citiem jautājumiem. Grupā, kurā piedalījies es, izskanēja doma par to, kāda ir viesmīlīga draudze. Viesmīlīga draudze ir tāda, uz kuru aizejot vienreiz, gribas atgriezties vēl un vēl. Tā ir vieta, kur tevi gaida un pieņem, kur vari justies droši, jo tur valda tādas vērtības kā mīlestība, žēlastība un taisnība. Vai piekrist? Jebkurā organizācijā vai draudzē veids, kā tā izturas pret saviem locekļiem un apmeklētājiem, atspoguļo šīs grupas pamatvērtības. Draudzei kā Kristus miesai un Dieva bērniem ir aicinājums izdzīvot un īstenot šo: “Jaunu bausli es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13:34, 35)

Varam sev uzdot jautājumu: vai draudze, kurai piederu es, ir viesmīlīga? Te gan jāsaka, ka draudze jau nav kaut kāds izplūdis

jēdziens. Draudze esam mēs. Tad jautājums jāpārformulē šādi: vai es esmu viesmīlīgs, laipns un mīlošs? Daudzreiz gaidām, lai citi, lai pārējie parāda viesmīlību un ir laipni. Laipnība ir viena no Dieva pievilcīgajām īpašībām. Laipnība ir izrādīt savu labvēlību citiem, darīt labu citiem. Kāda atmosfēra valdītu mūsu mājās, darbā, sabiedrībā, draudzē, ja mēs būtu nedaudz laipnāki?

Laipnība var veicināt laipnību. “Bet Jēzus tos pasauca un tiem saka: “Jūs zināt, ka tie, ko par tautu valdniekiem tur, tie tās apspiež, un viņu lielie kungi tām dara pāri. Bet tā lai nav jūsu starpā; bet ja kāds no jums grib tapt liels, tas lai ir jūsu sulainis. Un, ja kāds grib būt pirmais, tas lai ir visu kalps. Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un Savu dzīvību atdotu par atpirkšanas maksu par daudzziem.” (Marka 10:42–45) “Es gribu sacīt: Kristus ir kļuvis par kalpu jūdiem, lai pierādītu, ka Dievs ir patiesīgs un lai apstiprinātu tēviem dotos solījumus.” (Rom. 15:8) Šajos tekstos lietots grieķu vārds “diakonos”, kuru tulko kā ‘kalps’, ‘sulainis’, ‘sūtnis’, ‘rakstvedis’, ‘kalpotājs’. Jēzus nāca kalpot – “diakonos”. No šī vārda radies vārds “diakons” – vienvārdisks apzīmējums tam, kurš kalpo dažādos veidos.

Jēzus ir izcils piemērs kalpošanai cilvēkiem. Viņš atnāca uz zemi, lai kalpotu citiem, nevis, lai Viņam kalpotu. Viņa mērķis bija kalpot un atdot Savu dzīvību. No mums šodien neviens neprasa atdot dzīvību par kādu citu. Jēzus aicina sekot Viņa piemēram kalpošanā. Būt par Kristus sekotāju un Debesu valstības pilsoni nozīmē kalpot Dievam un cilvēkiem, nevis gaidīt, lai citi kalpotu man.

Lai draudze šodien varētu pastāvēt, darboties un funkcionēt, ir vajadzīgas dažādas kalpošanas. Ir vajadzīgi cilvēki, kuri rūpējas par praktiskām lietām. Par to, lai

dievnāmā nebūtu caurs jumts, lai būtu sagādāta malka un ziemā nebūtu jāsalst, lai celiņi pie dievnama būtu iztīrīti, puķu dobe izravēta. Vajadzīgi cilvēki, kuri varētu iztīrīt, izdekorēt dievnama telpas. Vajadzīgi cilvēki, kuri darbojas pie skaņu pults, atbild par apgaismojumu, mikrofoniem un ierakstiem. Vajadzīgi mūziķi, kuri slavē Dievu ar mūzikas skaņām un dziesmām. Vajadzīgi cilvēki, kuri nodarbojas ar bērniem. Vajadzīgi cilvēki, kuri māca un sludina Dieva Vārdu. Vajadzīgi cilvēki, kuri gatavi apmeklēt citus un kalpot tiem. Vajadzīgi cilvēki, kuri sagaida dievkalpojuma apmeklētājus ar laipnu smaidu un iedrošinošu vārdu. Droši vien neesmu uzskaitījis visas kalpošanas vajadzības. Redzams, ka vajadzību ir daudz. To redzot, droši vien rudenī, kad draudze gatavojas vēlēšanām, pie Ievēlēšanas komitejas durvīm stāv liela rinda, jo cilvēki ļoti vēlas iesaistīties kalpošanā – Jēzus taču mūs visus aicina iesaistīties kalpošanā.

Lai kalpošanu sistematizētu un sadalītu atbildības draudzē, ir izveidotas nodaļas. Viena no senākajām, pirmajām draudzes kalpošanas nodaļām ir diakonija. Nedaudz aplūkosim, kā tā izveidojās.

Pirms pacelšanās Debesīs Kristus deva Saviem mācekļiem uzdevumu: “Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem

“Laipnība ir izrādīt savu labvēlību citiem, darīt labu citiem.”

“Būt par Kristus sekotāju un Debesu valstības pilsoni nozīmē kalpot Dievam un cilvēkiem.”

visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es Esmu jums pavēlējis. Un redzi, Es Esmu pie jums ikdienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:18–20) Ir uzdevums, bet ir arī apsolījums un palīdzība. “Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8) Bez Svētā Gara viņi doto uzdevumu nespētu izpildīt. Mācekļi pārbaudīja savas sirdis, lielā nopietnībā lūdza Dievu, un Vasarsvētku dienā pār viņiem nāca Svētais Gars. Svētā Gara piepildīti, viņi sludināja par Kristu, un vairāki tūkstoši pieņēma šo vēsti, tika kristīti un pievienojās mācekļiem, no šiem cilvēkiem veidojās draudze. Pēc tam pievienojās vēl un vēl. “Un vēl vairāk pievienojās tādu, kas ticēja tam Kungam, pulks vīriešu un sieviešu.” (Ap. d. 5:14) Cilvēku kļuva tik daudz, ka vajadzēja veidot struktūru. Vajadzēja meklēt spējīgus cilvēkus, kuri var rūpēties par draudzes funkcionēšanu. Tad vēl radās problēmas, nesaskaņas starp hellēņu jūdiem un Palestīnas jūdiem, un, lai atslogotu apustuļu kalpošanu, izvēlēja septiņus kalpotājus. “Tāpēc, brāļi, izredziet no sava vidus septiņus vīrus, kam laba slava, Svēta Gara un gudrības pilnus, kam mēs varētu šo pienākumu uzticēt.” (Ap. d. 6:3) Tātad risinājums, ko piedāvāja apustuļi, bija izvēlēties no sava vidus septiņus vīrus, kas kalpos (*diakoneo*) pie galda, kamēr viņi pavadīs laiku lūgšanās un kalpošanā (*diakonia*) ar vārdu. Lai apustuļi varētu sludināt, mācīt Dieva Vārdu, kādiem vajadzēja kalpot pie galda, rūpēties par atraitnēm un trūcīgajiem draudzes locekļiem.

Ar šiem septiņiem vīriem būtībā sākas diakonu kalpošana. Viņu pienākumi tomēr nebija ierobežoti ar diakonu pienākumiem, kā tie tiek saprasti mūsdienās. Viņi bija atbildīgi arī par sadraudzību mājas draudzēs. Varētu teikt, ka viņi bija arī draudzes vadītāji. Viņiem vajadzēja būt ar labu reputāciju, piepildītiem ar Svēto Garu un gudrību. “Šo septiņu ticīgo izraudzīšana, kam tagad bija jā rūpējas par īpašām darba nozarēm, izrādījās par svētību draudzei. Viņi rūpīgi apsvēra katra draudzes locekļa, kā arī visas draudzes kopējās finansālās vajadzības un

ar savu gudro rīcību un dzīves labo piemēru bija svarīgi palīgi apustuļiem, apvienojot draudzes dažādās intereses vienā veselā sistēmā. Par to, ka šis solis tika sperts saskaņā ar Dieva nodomiem, liecināja tūlītējie labie rezultāti. “Dieva vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzalemē stipri pieauga, un liels pulks priesteru kļuva ticīgi.” Par tādu dvēseļu plaužu jāpateicas apustuļu lielākai brīvībai, kā arī septiņu draudzkopju centībai un spēkam. Fakts, ka šos brāļus ievēlēja īpašam darbam rūpēties par trūcīgo vajadzībām, neizslēdza viņus no Evaņģēlija sludināšanas.” (E. Vaita. “Apustuļu darbi”, 59. lpp.)

Pirmajā draudzē bija četri elementi, no kuriem sastāvēja tās garīgā dzīve. “Un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās.” (Ap. d. 2:42) Dieva Vārda mācīšana, sadraudzība, Svētais Vakarēdiens un lūgšanas. “Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt svētnīcā, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gavilēm un vientiesīgu sirdi, slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti tautā. Bet tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.” (Ap. d. 2:46, 47) Mācīšana vairāk notika templī, bet sadraudzība – dzīvesvietās. Ticīgie pastāvīgi bija kopā, ne tikai templī, sinagogā, bet arī savās mājās, kur viņi baudīja kopīgas maltītes, kur valdīja viesmīlība, sadraudzība, draudzīga atmosfēra, prieks, sirsnīgas, patiesas attiecības, pēc kā ilgojas cilvēki. Tā bija pievilcīga, viesmīlīga draudze, kurai Dievs ik dienas pievienoja jaunus izglābtos.

Vai mūsu draudze ir pievilcīga un viesmīlīga? Mums ir sabatskola, semināri un konferences. Mēs taču zinām, saprotam vai vismaz nojaušam, kas jādara, lai draudze būtu pievilcīga un viesmīlīga. Atliek tikai sākt. Agrīnajai draudzei nebija konferenču un semināru. Viss, kas bija nepieciešams, bija cilvēki, kas ir dedzīgi un labprātīgi mīlēt Dievu pāri visam un no sirds mīlēt cits citu.

Šodien diakoniem kalpošanā ir dažādi pienākumi. Telpu diakoni ir atbildīgi par draudzes locekļu un viesu sagaidīšanu, tiem ienākot dievnamā. Te ir iespēja būt laipniem, draudzīgiem un iedrošinošiem. Reiz

“Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam.”

man bija iespēja apmeklēt draudzi citā valstī. Pie ieejas mūs ar platu smaaidu sagaidīja puisis un meitene svētku drēbēs, pajautāja, no kurienes esam, novēlēja svētīgu sabatu, izstāstīja dievkalpojuma programmu un parādīja telpas. Jutāmies gaidīti. Ir bijusi arī pretēja pieredze. Formāla kalpošana neiet pie sirds ne cilvēkiem, ne Dievam.

Kas mums traucē būt labiem diakoniem? Laipna, pievilcīga, viesmīlīga draudze sākas ar tādu “sīkumu” kā sasveicināšanās un sagaidīšana. Kādi ir jūsu draudzes kalpotāji, kuri sagaida dievkalpojuma apmeklētājus? Ar kādu dāvanu Svētais Gars viņus ir apveltījis? Uzkavējieties dažus sabata rītus pie dievnama ieejas, lai pavērotu, kā darbojas telpu diakoni. Kādus uzlabojumus jūs vēlētos izdarīt? Kāpēc?

Septītās dienas adventistu draudzes rokasgrāmata kalpošanas dāvanu saista ar diakonu darbību. Tomēr praktiski šī darbība bieži vien aprobežojas ar ziedojumu ievākšanu dievkalpojumā. Lai mūsu draudzes būtu pievilcīgas un viesmīlīgas, sāksim ar sevi. Sāksim ar to, ka tieši ar viesmīlību apveltītiem ļaudīm sabata rītos vajadzētu stāvēt pie draudžu dievnama durvīm, lai apsveiktu ļaudis un ierādītu vietas atnācējiem. “Par visām lietām lai jums būtu sirsnīga mīlestība citam pret citu, jo mīlestība aplāj grēku daudzumu. Esiet viesmīlīgi cits pret citu bez kurnēšanas. Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi. Ja kāds runā, tad kā Dieva vārdus, ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu; Viņam pieder gods un vara mūžu mūžos. Āmen!” (1. Pēt. 4:8–10)

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 23. DAĻA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

Tuvākajās lekcijās Dieva žēlastībā apskatīsim Atklāsmes grāmatu no 17. līdz 19. nodaļai.

Iepriekš aplūkojām trīs eņģeļu vēsti Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā, kurā bija aprakstīta Kristus nākšana visa kulminācijā, un runājām arī par septiņām pēdējām mocībām, kuras nāks pār tiem, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu.

Atklāsmes grāmatas 17. nodaļa atgriežas pie šīs tēmas un pastāsta vairāk. Mēs runāsim par bēdīgi slaveno sievieti, kas aprakstīta 17. nodaļā; reizēm teologi sauc viņu par "purpura netikli".

Informācijas par šo tēmu ir daudz vairāk, nekā spēšu aptvert šajā lekcijā. Mums ir mājaslapa, kuru vēlos ieteikt – bibleprophecytruth.com. Šķiet, jums jau teicu, ka pirms dažām nedēļām bijām ļoti priecīgi, secinot, ja vārdus "Bible prophecy" [Bībeles pravietojumi] ieraksta Yahoo vai Google meklētājā, no aptuveni 70 000 iespējamo rezultātu mūsu mājaslapa atrodama pirmajā rezultātu lapā¹. Šajā mājaslapā ir grāmata "The Beast, the Dragon and the Woman" ["Zvērs, pūķis un sieva"], kas apkopo visu to, ko apskatīsim šodien. Ja vēlaties iegūt kādus papildu komentārus, jums nevajag manas īsas piezīmes, bet gan to, ko varat iegūt šajā mājaslapā, tur atradīsiet vairāk.

Vai jums ir Bībele? Tad sāksim, dosimies uz Atklāsmes grāmatas 17. nodaļu, un mums ir daudz, ko apskatīt!

16. nodaļā tika izlieta septītā mocība, un ir teikts: "Lielā pilsēta

Bābele tā tika pieminēta Dieva priekšā...". (Atkl. 16:19) Tagad vēlreiz, sekojot Atklāsmes grāmatas uzbūvei, notiks atkāpšanās no notikuma – mocību izliešanas – un nāks skaidrojums, kas ir Bābele un kā tā tiks iznīcināta. Tieši tas pamatā apskatīts šajās trīs nodaļās.

Atklāsmes grāmatas 17. nodaļa no 1. panta: "Viens no tiem septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi² nāca un sacīja man tā: "Nāc, es tev rādīšu, kādu sodu saņem lielā netikle, kas sēd pie lielajiem ūdeņiem. Pasaules ķēniņi dzīvojuši ar viņu netiklībā, un zemes iedzīvotāji apreibinājušies ar viņas netiklības vīnu.""

Vēlos ieturēt pauzi, lai atgādinātu, ko šie simboli nozīmē. Sievietes simbolizē draudzes. Mums ir sieviete Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā, tērpta gaismā, Dieva draudzes simbols. Šeit ir vēl kāda sieviete, gērbta citādi. Viņa neko nesaka. Arī sieviete Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā neko nesaka. Kā varam zināt, kas ir šīs sievietes? Vai pēc tā, ko viņas saka, vai arī pēc tā, kā viņas tērptas? Vai jūs varat ko noprast par cilvēku pēc tā, kā viņš gērbjas?

Ir cilvēki, kuri nevar atļauties nopirkt pat visvienkāršākās drēbes, un viņu labākais tērps ir tas, ko var iegūt no humānās palīdzības vai ko kāds viņiem ir atdevis. Mēs šeit nevēlamies nevienu tiesāt. Bet kristiešiem, cik iespējams, jācenšas ar savu apģērbu reprezentēt Kristus – apģērbam jābūt pieklājīgam, piedienīgam, atbilstošam un vienkāršam.

Uzkrītoša iezīme sievietei 12. nodaļā – viņa ir tērpta gaismā

– Saulē, Mēnesī, zvaigznēs. Bet Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā sieviete ir gērbta citādi un tiek saukta par netikli, un tas ir redzams arī no viņas tērpa. Ko šī sieviete simbolizē? Ja sieviete Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā simbolizē Dievam uzticīgo līgavu, šeit, 17. nodaļā, redzama sieviete, kas ir neuzticīga. Kas ir šī neuzticīgā sieva zvēra mugurā? Efeziešiem 5:25 varam lasīt: "Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā..." Sieva Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā ir kritusi draudze jeb kritusi reliģija.

Hozejas grāmatas 1. nodaļas 2. pants (paturiet prātā, ka visa Atklāsmes grāmata var tikt saprasta vai atšifrēta caur Veco Derību!): "Kad Tas Kungs sāka runāt ar Hozejas muti, Viņš viņam sacīja: "Ej un ņem sev netikli sievu..." Kurš teiktu ko tādu savam dēlam? Kurš to gribētu darīt? Ir teikts: "Ej un ņem sev netikli sievu". Tas notiek ar simbolisku nozīmi, kā tālāk teikts: "...jo zeme arvien vairāk atkrīt no Tā Kunga un kļūst netikla."

Dodoties uz Ecēhiēla grāmatu, atrodam tur daudz par Dieva tautas nokļīšanu un ceļa un sekošanu pagānu reliģijām, un tauta pret Dievu izturas kā netikle. Ecēhiēla grāmatā 43 reizes (tikai Ecēhiēla grāmatā vien!) atrodams vārds "netikle". Grieķu valodā vārds "netikle" ir 'porne'; vai man jāpaskaidro, ar kādu citu vārdu tas saistīts? "Porne" nozīmē 'prostitūta'.

Šī sieviete nav viena pati, viņa sēž uz pazīstama Atklāsmes grāmatas, arī Daniēla grāmatas tēla. Viņa sēž uz zvēra, kuram ir septiņas galvas un desmit ragi (Atkl. 17:3). Kur iepriekš esam to redzējuši? Ja skatāmies Atklāsmes grāmatas 12. nodaļu, tur

1 2020. gada 18. septembrī Google rezultāti ir jau 56 miljoni, un bibleprophecytruth.com lapa atrodama 3. rezultātu lapā. Savukārt yahoo meklētājs atrod tikai 21,4 miljonus rezultātu, un šī lapa ir pirmajā rezultātu lapā. – Tulk. piez.

2 Šis ir viens no septiņiem eņģeļiem, kuriem ir septiņas mocības jeb kausi, kas tiek izlieti mocību laikā.

ir zvērs. Tur nav netiklās sievas, tikai zvērs: “Vēl cita zīme parādījās pie debesīm: redzi, liels pūķis, ugunīgi sarkans; tam bija septiņas galvas un desmit ragi...” (Atkl. 12:3). Pētot noskaidrojām, ka šis zvērs simbolizē Romas varu, kas mēģināja iznīcināt Jēzu kā bērnu, jeb pagānisko Romu. Tālāk Atklāsmes grāmatas 13:1 rakstīts: “Es redzēju izkāpjām no jūras zvēru, kam bija septiņas galvas un desmit ragi...”

Ja es jums teiktu, ka savā pagalmā Sakramento (Kalifornijā, ASV) redzēju strīpainu kaķi, vai jūs izsauktos: “O, tas nav bieži sastopams dzīvnieks! Tas ir patiešām interesanti!”? Iespējams, arī jūs savā pagalmā esat tādu redzējuši.

Reiz mums ar kaimiņiem bija neliels konflikts par to, kuram pieder kaķis. Mēs teicām, ka tas ir mūsējais, bet viņi apgalvoja, ka tas esot viņu kaķis. Viņi teica, ka mums varbūt pieder kaķis, kurš izskatās šādi, bet šis *konkrētais* ir viņu kaķis, un ka teorētiski mēs varētu būt sajukuši savu kaķi ar viņējo. Bet mēs zinājām, ka šis ir mūsu kaķis, jo mums bija fotogrāfijas.

Taču, ja jūs teiktu, ka savā pagalmā esat redzējuši kaķi ar septiņām galvām un desmit ragiem, bet es teiktu: “Nē, tas ir manējais, jūs noteikti redzējāt citu, līdzīgu!”, tas neskanētu visai ticami. Nav tik daudz radijumu ar septiņām galvām un desmit ragiem. Tāpēc droši varam pieņemt, kas šis ir tas pats zvērs, vai ne tā?

Tātad Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā ir sieviete. Ko simbolizē šī sieviete? Baznīcu, kas ietekmē pagānu varu. Tā ir atkritusi kristiešu draudze. Atcerieties – draudze simbolizē Kristus līgavu. Atkritusi līgava jāteniski sēž uz zvēra. Ja ir dzīvnieks, uz kura jābūt, un ir jātnieks, tad kurš kuru kontrolē? Jātnieks dzīvnieku, vai ne tā? Vismaz tā vajadzētu būt.

Pirms 25 gadiem Nevadā mums bija savvaļas zirgi un mēs mēģinājām tos iejāt. Bet nekad nevarēja saprast, kurš īsti kontrolē situāciju.

Šeit ir sieviete, kurai ir kontrole pār minēto pagānu varu. Tas atgādina stāstu par pagānu ķēniņiem Izebeli, kura apprecēja Israēla ķēniņu. Ir teikts, ka viņa sakūdīja ķēniņu Ahabu, ka viņa ar to manipulēja, pamudināja uz noteiktu rīcību. Reiz, kad viņš bija

saīdzis, jo nevarēja dabūt, ko vēlas, Izebele teica: “Vai tu neesi ķēniņš? Iedod man zīmoga gredzenu, es par visu parūpēšos.” Un viņa visu izkārtāja tā, ka kāds tika nogalināts (skat. 1. Ķēn. 21:1-16). Izebele bija tā, kas centās panākt visu praviešu nogalināšanu. Viņa bija pagānu sieva, kura manipulēja ar valdību.

Vēsture atkārtojas. Ir daudz iezīmju, par kurām vēl lasīsim.

“Pasaules ķēniņi dzīvojuši ar viņu netiklībā, un zemes iedzīvotāji apreibinājušies ar viņas netiklības vīnu.” (Atkl. 17:2; ar šo pantu sasaucas Jeremijas grāmatas 51. nodaļa.) “Un viņš garā aiznesa mani tuksnesī. [3. pants saka, ka Jānis ir aiznests garā, ka visas šīs lietas viņš redz parādībā, vīzijā.] Tur es redzēju sievu sēžam uz sarkana³ zvēra, kas bija pilns zaimu vārdu⁴, tam bija septiņas galvas un desmit ragi.”

Tālāk, no 4.panta, teikts: “Sieva bija tērpta purpurā un sarkanā audumā, greznojusies ar zeltu, dārgiem akmeņiem un pērlēm, tai rokā bija zelta kauss, pilns ar bezdievības negantībām un viņas netiklības netīrumiem. Uz viņas pieres bija rakstīts noslēpumains vārds⁵: lielā Bābele, visas zemes netikļu un negantību māte. Es redzēju: sieva bija piedzērusies no svēto asinīm⁶ un no Jēzus liecinieku asinīm. Viņu redzēdams, es varen izbrīnījies.⁷ Engēlis man sacīja: “Kāpēc tu esi tā izbrīnījies?⁸ Es tev pateikšu, kas ir šīs sievas noslēpums⁹ un zvēra ar septiņām galvām un desmit ragiem noslēpums, kas nes sievu. Zvērs, ko tu redzēji, bija, tā tagad vairs nav; bet tas izkāps no bezdibeņa un ies bojā.” Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā tiek stāstīts par šo zvēru – izskatās,

3 “Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani...”

(Jes. 1:18) – sarkanais simbolizē grēku.

4 Ar to domāti zaimojoši tituli.

5 Vai nav interesanti, ka Atklāsmes grāmatā daudziem cilvēkiem ir kas uz pieres – zvēra zīme uz pieres, Dieva zīmogs uz pieres, arī Bābelei ir zīme uz pieres.

6 Kas nozīmē, ka tā ir vajājoša vara.

7 Viņš neapbrīno, viņš ir izbrīnīts un šokēts no tā, ko redz.

8 Citiem vārdiem – kāpēc esi apjucis, ko nesa-proti?

9 Cilvēki saka, ka Atklāsmes grāmata ir aizvērtā jeb aizslēgta grāmata, bet vai tad engēli visu laiku nenāk un nesaka: “Es tev palīdzēšu saprast”? Vai viņi negrib, lai mēs saprotam? Tāpēc tā netiek saukta par “Aizslēgto noslēpumu grāmatu”, bet par grāmatu, kurā kaut kas ir atklāts. Dievs grib, lai mēs to saprastu.

ka tas mirs, bet tas veic viltus augšāmcelsanos. Viscaur Atklāsmes grāmatā pamanīsiet, ka šī antikrista vara imitē Kristu, tā cenšas imitēt pat augšāmcelsanos – zvēram ir nāvīga brūce, bet tas tomēr izdzīvo. “.. tad zemes iedzīvotāji, kuru vārdi nav rakstīti dzīvības grāmatā no pasaules iesākuma, brīnīsies, redzēdami zvēru, kas bijis, bet kura tagad nav un kas atkal būs. Šeit vajag gudrības, lai saprastu: septiņas galvas ir septiņi kalni, uz kuriem sēd sieva¹⁰, tās ir arī septiņi ķēniņi: pieci ir krituši, viens ir tagad, viens vēl nav atnācis; un, kad tas nāks, tam būs palikt tikai īsu brīdi. Zvērs, kas bijis un kura tagad nav, tas pats ir astotais, tomēr viens no septiņiem, un aiziet bojā. Un desmit ragi, ko tu redzēji, ir desmit ķēniņi, tie valdību vēl nav saņēmuši, bet tiem ir ķēniņa vara dota kopā ar zvēru vienu stundu. Tie ir vienisprātis un nodod savu spēku un varu zvēram. Tie karos ar Jēru..” Šī ir Harmagedonas kauja, par kuru runājām, apskatot Atklāsmes grāmatās 12. un 13. nodaļu, pēdējā kauja, kurā būsīm. Vai tas būs karš ir starp Ķīnu un Krieviju? Vai ASV un Izraēlu? Vai tomēr ar Jēru? Starp citu, Jēzus teica: “...ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” (Mat. 25:40) Karot ar Jēru nozīmē uzbrukt Viņa sekotājiem, Viņa patiesībai. “.. bet Jērs tos uzvarēs, jo Viņš ir kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš, un Viņa aicinātie, izredzētie un uzticīgie, kas ir līdz ar Viņu.”” (Atkl. 17:4–14)

“Tad viņš man saka: “Ūdeņi, ko tu redzēji, pie kuriem sēd netikle, ir tautas un ļaužu pulki, ciltis un valodas.” (Atkl. 17:15) Ko simbolizē “ūdeņi”? Ļaužu pulkus, blīvu apdzīvotību. “Un desmit ragi, ko tu redzēji, un zvērs – tie ienīdīs netikli, to atstās postam un izgērbs kailu, ēdīs viņas miesas un viņu pašu sadedzinās ar uguni. [Beigās tie tomēr pavēršas pret viņu.] Jo Dievs ir devis viņu sirdīs darīt Viņa gribu, darīt vienu nodomu un nodot savu valstību zvēram, kamēr piepildīsies Dieva vārdi.” Un tālāk ir skaidri pateikts, ja nu jums vēl bija kādas šaubas – “Un sieva, ko tu redzēji, ir lielā pilsēta, kam pieder

10 Atklāsmes grāmatas 13:18 ir teikts: “Kam ir saprašana, lai izdibina zvēra skaitli.” Tā bija iezīme, pēc kuras atpazīt, šeit mēs atkal tiekam aicināti atpazīt.

valdība pār visas zemes ķēniņiem.”” (Skat. Atkl. 17:16–18)

Kura lielā pilsēta valdīja pār zemes ķēniņiem laikā, kad Jānim bija šī vīzija? Roma. Tātad tiek nepārprotami pateikts, kas ir šī sieva. Ko simbolizē sieva? Draudzi Romā, pilsētā uz septiņiem pakalniem. Vai kādam vēl nav skaidrs, par ko ir runa? Tā kļūs par starptautisku varu un par daļu no karotājiem pret svētajiem pēdējās dienās. Tā būs viltus reliģija, un būs savienība starp šo zvēra varu, viltus pravieti un pūķi – viņi sadarbosies, lai karotu ar tiem, kuri zina un tic patiesībai pēdējās dienās.

Tikko izlasīju jums visu 17. nodaļu. Nedaudz atkāpsimies un apskatīsim detalizētāk – bet ne precizā secībā.

“Un sieva, ko tu redzēji, ir lielā pilsēta, kam pieder valdība pār visas zemes ķēniņiem.” (Atkl. 17:18) Nevienš neapstrīdēs, ka Jānis Patmas salā atradās kā Romas ieslodzītais. Roma valdīja pār pasauli, Romas karavīri sargāja krustu, kurā bija sists Jēzus. Romiešu karavīri nogalināja mazuļus Bētleme. Karavīri sargāja Jēzus kapu, kad Jēzus augšāmcēlās. Roma centās iznīcināt kristiešu draudzi pirmos divus gadsimtus – draudze bija atzīta par nelikumīgu, Roma to postīja savās arēnās, Kolizejā, bet draudze turpināja augt.

Visbeidzot nāca liels kompromiss, un kristietība kļuva par nacionālo reliģiju Romā. Pēkšņi draudzes centrs tika pārvietots no Jeruzalemes uz Romu. Konstantīna Lielā laikā kļuva ļoti pagodinoši teikt, ka esi kristietis. Kristieši bija atstumtie, “sliktie”, bet nu pēkšņi kļuva par “labajiem”. Kristietība kļuva “moderna”, un visi pagāni un Romas valsts, kas piekopa romiešu reliģiju un pielūdza savus daudzus elkus, pēkšņi kļuva par kristiešiem, un viss šis pagānisms ienāca kristietībā.

No 10. panta ir teikts par septiņiem kalniem un septiņiem ķēniņiem, un tad ir šis noslēpumainais apgalvojums: “...tās ir arī septiņi ķēniņi: pieci ir krituši, viens ir tagad [t. i. šobrīd eksistē], viens vēl nav atnācis; un, kad tas nāks, tam būs palikt tikai īsu brīdi [bet viņš saņems nāvīgu brūci], tas pats ir astotais..” Tātad, ko tas nozīmē? Vispirms – ir teikts, ka pieci

ir krituši. Kas ir šīs piecas galvas, kas ir kritušas?

Tas, ko tagad līdzdalīšu, nav kas tāds, ko mācītājs Dags kādā vēlā vakarā pats izdomāja. Tas ir tas, kam ticēja reformatori. Ēģipte, Asīrija, Babilonija, Mēdija-Persija (Medopersija) un Grieķija ir piecas impērijas, kas apspiedušas un pakļāvušas Dieva tautu, un aizvedušas to gūstā. Israēls tika aizvests uz Ēģipti, uz Asīriju, uz Babiloniju, uz Mēdiju-Persiju un Grieķiju un izklidināts. Šīs ir piecas lielās pasaules impērijas, kuras pakļāva Dieva ļaudis un bija pagāniskas. Šīs ir pagānu karaļvalstis. Sieva sēž uz septiņiem pakalniem – tie visi ir pagānu pakalni.

Pieci, kad Jānis redz savu vīziju, tie visi ir pagātnē. Ja jūs zināt Bībeles pravietojumus, lasāt Daniēla grāmatu, tad atceraties, ka Daniēls sāka savu pravietojumu ar Babiloniju, Mēdiju-Persiju un Grieķiju, jo pārējās varas jau ir pagātnē. Bet, ja vēlaties atgriezties pagātnē, saprast, kur sēž šī sieva, tad no laika, kad cēlās Israēls kā tauta, šie pieci ir krituši.

Tālāk 10. pantā teikts: “...viens ir tagad...” Kas bija pie varas šajā laikā? Pagāniskajā Romā imperatoru Nerona, Kaligulas un Konstantīna pārvaldībā notika pārmaiņas. Tā zaudēja savu ietekmi un tālāk kļuva par Romu, ko pārvalda pāvesti. Tā ir septītā vara. Kā 10. pantā teikts: “...viens vēl nav atnācis...”. Tas ir kā dzelzs kājās tēlam no Daniēla 2. nodaļas, bet tad tas kļūst par dzelzi sajauktu ar māliem. Tātad joprojām ir Romas, pagānu Romas ietekme, bet tagad tā ir sajaukta ar reliģiju, kristietība tiek iemaisīta pagānismā. Ir teikts, ka “viens vēl nav atnācis”, tā ir pāvestība, un ir teikts, ka viņam jāvalda kādu laiku, ka viņš mirs, bet nāks atkal atpakaļ, tad teikts, ka viņš ir arī astotais. To var lasīt nākamajā pantā. No 11. panta: “...tas pats ir astotais...”, jo pāvestība saņem nāvīgu brūci, bet atkal atgūst pasaules varu. Un mēs šobrīd dzīvojam šī panta piepildījumā.

(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums decembra numurā.)

Visā kristīgajā pasaulē vārda “pazemība” jēdziens ir plaši zināms, un par tā nozīmi ir daudz diskutēts ne tikai kristiešu vidū. Tomēr, cik gan cilvēks saprot no tā, ko sevī ietver pazemība? Dievs Bibelē jeb Savā Vārdā caur dažādiem notikumiem ir atklājis tās būtību un svarīgumu. Tikai tas, kurš tiešām no sirds vēlas iepazīt Radītāju un tuvoties Viņam, tieksies pēc pazemības un to piedzīvot. Vai šodien cilvēka sirds var būt tik dziļi satriekta sava grēka smaguma dēļ un par to, kādu izpirkuma cenu ir pienesis Dievs caur Savu mīloto Dēlu Jēzu Kristu? Varbūt tas ir tikai mirklis, kāda brīža iekšēja pārdzīvojuma iespaids. Taču Svētie Raksti atklāj, ka tur, kur cilvēki ir bēdīgi, nospiesti un salauzti, līdzās viņiem atrodas arī pazemīgie. Piemēram, Ījaba grāmatā ir rakstīts: “Un pie zemes piespiestiem, bēdīgiem, pazemīgiem Viņš palīdz tikt atkal uz kājām.” (Ījaba 22:29) Arī pravietis Jesaja ir sludinājis: “Nelaimīgie un pazemīgie priecāsies tā Kunga priekšā, un nabagie un niecīgie cilvēku starpā gavilēs par Israēla Svēto.” (Jesajas 29:19) Pats Pestītājs aicina un apliecina, sacīdams: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es Esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.” (Mateja 11:28, 29) Šeit redzams, ka Dievs ir pazemīgo cerība. Viņš neatstāj cilvēku bēdās, bet pieceļ, stiprina to dzīves ceļā tā, ka bēdas pārtop gavilēs, pagodinot pasaules Glābēju. Un šis apsolītais prieks nav kaut kur sevī paslēpts. To pamana katrs, arī visa sabiedrība! Kā to var piedzīvot? Vai tas nozīmē, ka jāgaida, kamēr notiks kaut kas traģisks, lai cilvēks ieraudzītu savu bezspēcību un niecīgumu Dieva priekšā un atzītu Visvareno Dzīvības Devēju? Bieži vien tieši tā arī notiek. Tomēr tāds nav

“... JO ES ESMU LĒNPRĀTĪGS UN NO SIRDS PAZEMĪGS...”

Dieva nodoms. Kristus ir liecinājis, lai mēs mācāmies no Viņa lēnprātības un sirds pazemības.

Pazemību nevar iegūt vienā dienā. Tas ir nepārtraukts process, kas prasa sevis aizliegšanu, ik dienas radinoties uzticēties vienīgajam tagadējās dzīves un mūžības Paraugam. “Patiesi, Es jums saku: ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu Valstībā. Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu Valstībā.” (Mateja 18:3, 4) Šeit runāts par vienkāršību, kāda piemīt bērnam, kas mācās paklausīt un uzticēties tam, kurš viņu audzina. Tas nozīmē, ka pazemošanās nav kāds prāta stāvoklis, kad atzīstamies savos grēkos, bet gan Dieva gribas pieņemšana un dzīvošana pēc tās arī tad, kad to negribas.

Ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu Valstībā. Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu Valstībā. (Mateja 18:3, 4)

Jūs nevarat būt pazemīgi un vienlaicīgi dzīvot pēc saviem ieskatiem. Vai atceraties Jēzus lūgšanu Tēvam pirms Viņš bija gatavs ziedot Savu dzīvību par visas cilvēces pārkāpumiem? “Un, nedaudz pagājis, Viņš krita uz Sava vaiga pie zemes, lūdza Dievu un sacīja: “Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi.”” (Mateja 26:39) Cilvēka Dēlam bija bezgala grūti pieņemt šo cilvēces noziegumu biķeri, taču tad tas būtu jādzer tiem, kuri dzīvo savos grēkos. Bet tādi esam mēs visi. Aiz dziļas mīlestības pret mums Kristus pieņēma ne to, ko Viņš gribētu,

bet Tēva prātu. Tā ir visaugstākā pazemības virsotne.

Pravietis Jesaja daudz ir runājis par Pestītāja pazemību, reizēm pat neminot šo vārdu, taču tas atklājas viņa pravietojumā: “Savu muguru es pagriežu tiem, kas mani sita, un savu vaigu tiem, kas raustīja un plēsa manu bārdi. Savu vaigu es neapslēpu palām un splāvieniem.” (Jesajas 50:6)

Vai var paciest ļaunumu, neatbildot ar to pašu? Vai to var saukt par sirds pazemību? Apustulis Pēteris liecina: “Viņš zaimots neatbildēja ar zaimiem, ciezdams nedraudēja, bet atstāja visu Tam, kas spriež taisnu tiesu. Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai, ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.” (1. Pēt. 2:23, 24) Protams, netiek runāts par visām dzīves situācijām, kad tiek piedzīvots uzbrukums vai kāda cita nelaime. Ko darīt šādos gadījumos? Vairākas rakstvietas liecina, ka pazemība sevi ietver arī bēdas un ciešanas, no kurām Dievs mūs izglābj. Ir rakstīts: “Tad Jēzus sacīja uz Saviem mācekļiem: “Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man. Jo kas grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs, un, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to mantos. Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele. Jeb, ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?”” (Mateja 16:24–26) Dievs pazīst katra cilvēka dziļākos sirds motīvus, domas un mērķus. Viņš dod laiku saprast, kas īsti ir vajadzīgs, lai kristietis nebūtu tikai ārēji redzama čaula bez satura, dziļuma, bez pazemības Viņa un cilvēku priekšā.

Bez mācīšanās uzticēties Dieva Jēra piemēram, to pārdomājot un praktizējot dzīvē, nekas nemainīsies. Ir jāatmet doma, ka tas jau bija Jēzus, Viņš tā varēja, bet tagad ir mūsdienas un viss ir kļuvis daudz sarežģītāk. Tā ir aizbildināšanās. Kā apustulis

Pēteris rakstīja: mēs esam Viņa brūcēs dziedināti, mums vairs nav jākalpo grēkam, bet pazemīgi jāņem krusts un jāseko Kristum.

Dievs ir apsolijs, ka Viņš ir ar pazemīgajiem un sirdi satriektajiem: “Jo tā saka Augstais un Varenais, kas mūžīgi dzīvo, Viņa vārds ir Svētais: “Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvinātu garu pazemotiem un spirdzinātu sirdi sagrauztiem.”” (Jesaja 57:15)

Salamana pamācībās 22:4 teikts: “Pazemības, proti, Dieva bijības alga ir bagātība, gods un dzīvība” un 15:33 “Tā Kunga bijāšana ir mācības ceļš, kā kļūt pie gudrības, un pazemība ved godā.” Raksti apliecina, ka Dievam ir mērķis dot cilvēka dzīvē daudz ko tādu, ko bez pazemības saņemt nevar.

Es dzīvoju [...] pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvinātu garu pazemotiem un spirdzinātu sirdi sagrauztiem. (Jesaja 57:15)

Citiem vārdiem sakot, tas ir ceļš pretī Mūžīgā Radītāja pagodināšanai mūsos. “Zemojieties Tā Kunga priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās.” (Jēk. 4:10), “Tad nu pazemojieties apakš Dieva varenās rokas, lai Viņš jūs paaugstinātu savā laikā. Visu savu zūdišanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums.” (1. Pēt. 5:6, 7) Tieši ar bagātību, godu un dzīvību Svētais, Visuvarenais Dievs paaugstina Savus uzticīgos, pazemīgos bērnus. Tātad pazemība ir ceļš, caur kuru Dievs mūs virza augšup.

Roberts Patmalnieks, Rīgas
7. draudze

KOMUNIKĀCIJAS NODAĻA

Ir pienācis novembris – valsts svētku mēnesis, kad žurnāla Tēmas raksts tradicionāli tiek veltīts kādam cilvēkam vai cilvēkiem, kuri darbojas valsts labklājības celšanai. Šajā reizē īpašajam gada numuram esam izvēlējušies tēmu par Latvijas draudžu savienības Komunikācijas nodaļu, jo tieši šī nodaļa vistiešākajā veidā rūpējas par to, lai cilvēki Latvijā sadzirdētu evaņģēliju un trīs eņģeļu vēsti – labo ziņu par glābšanu Kristū un Viņa drīzo atnākšanu.

*Par Komunikācijas nodaļu, tās plāniem un iecerēm “Adventes Vēstis” sarunājās ar Komunikācijas nodaļas vadītāju **VINETU KRAULIŅU**.*

*Raksta turpinājumā iepazīstinām mūsu lasītājus ar nodaļas jauno darbinieku **AGRI JANIŠAUSKI**.*

SARUNA AR VINETU KRAULIŅU

AV: Lūdzu, iepazīstini ar sevi – kāds bijis Tavs ceļš pie Dieva, kāda ir Tava līdzšinējā darba pieredze, kā pieņēmi svētīgo, bet grūto lēmumu uzņemties Komunikācijas nodaļas vadību?

Vineta Krauliņa: Mans ceļš pie Dieva nav bijis viegls un rozēm kaisīts. Kā jau daudziem no mums tas notiek, arī es sāku meklēt Dievu tad, kad biju krīzes situācijā un cilvēciski palīdzību nekur vairs nevarēju atrast.

Tas būtu garāks stāsts, bet, pieminot to ļoti īsi, – manam pirmdzimtajam dēliņam bija sākušās

neizprotamas veselības problēmas, kuras dakteri nevarēja ne izskaidrot, ne arī izārstēt. Bijām izstaigājuši visslavenākos un labākos ārstus, taču rezultātu nebija nekādu. Kad divus mēnešus biju viņu katru nakti vairāk nekā sešas stundas nēsājusi uz rokām un man bija jau zuduši visi spēki, sapratu, ka jāatrod Dievs! Bet kā to izdarīt? Ticēju, ka Dievs ir, bet kā lai Viņu atrod?

Tad sāku garu meklējumu ceļu – gan pēc baznīcu sieviņu ieteikumiem, stāvot ar svecītēm pie dažādām svētbildēm, gan vērojot dažādu baznīcu rituālus, bet manā sirdī bija tikai viena doma un viena vēlēšanās – atrast Dievu un iepazīt Viņu!

Vienā no šādiem dievkalpojumiem pacēlu acis uz augšu un teicu Dievam: “Cik žēl, ka nav tādas baznīcas, kur es varētu justies kā mājās, bet, ja tāda ir, lūdzu, aizved mani uz to!” Un Dievs šo manu lūgšanu atbildēja. Īsi pēc tam uz manu sludinājumu avīzē, ka meklēju auklīti, atsaucās māsa Ella, un viņa man sāka atklāt tās patiesības, kas rakstītas Bibēlē. Tā arī uzzināju par patieso Dieva pielūgsmes dienu – Sabatu un negrozāmajiem Dieva 10 baušļiem. Sāku iet uz Bībeles stundām pie sludinātāja Ulda Liepiņa, kristījos un ienācu draudzē, par ko esmu ik brīdi Dievam bezgala pateicīga un laimīga!

Runājot par manu darba pieredzi, laikam jāsāk ar to, ka jaunībā jutu spēcīgu aicinājumu kļūt par režisoru. Ļoti gribējās strādāt kino jomā un veidot dokumentālas filmas, bet, protams, tajā laikā to nebija tik vienkārši realizēt.

Tomēr apstākļi sagādīja tā, ka sāku strādāt Latvijas valsts televīzijā par režisora palīgu, tad pabeidzu studijas Ļeņingradas Valsts teātra, mūzikas un kinematogrāfijas institūtā un kļuva par televīzijas režisori. Tā televīzija kļuva par mana radošā darba vietu līdz laikam, kad gaidīju savu otru bērniņu un sapratu, ka nevarēšu būt laba mamma un laba režisore vienlaikus, jo darbs televīzijā nozīmēja nenormētas darba stundas,

Vineta Krauliņa, viesojoties Ukrainas adventistu TV

un varēja būt ieraksti no agra rīta līdz vēlai naktij. Izvēlējos būt laba mamma un atstāju darbu TV.

Kad dēli uzsāka skolas gaitas, tiku uzaicināta strādāt skolā. Tad sākās manas studiju gaitas Latvijas Universitātē, kur ieguva kristīgās morāles un ētikas skolotājas diplomu. Mani uzaicināja arī strādāt pie dažādiem starptautiskiem projektiem, un kopā ar vēl vienu ētikas skolotāju sarakstījām Latvijas skolām paredzētu ētikas mācību grāmatu 7. klasēm.

Pēc kāda laika man uznāca nostalgija pēc režisores darba, un es Dievam teicu: “Zini ko? Es tomēr ļoti ilgojos strādāt savā profesijā – par režisori!”

“Tu mums atbildi ar lieliem brīnumu darbiem Savā taisnībā, ak, Dievs, Tu mūsu pestītājs..” (Psalms 65:6) Pavisam drīz saņēmu negaidītu zvanu no Jūrmalas pilsētas Domes ar uzaicinājumu veidot Jūrmalas televīzijai ikmēneša raidījumus par aktuālākajiem pilsētas notikumiem. Tā atkal iekļuvi saspringtā filmēšanas, žurnālistikas un montāžas darbu aprītē.

Arī dzīvojot Londonā, tiku uzaicināta veidot rīta TV programmas mūsu Dienvidanglijas lielajā telts sanāksmē, kā arī piedalīties dažādos video projektos.

Kas attiecas uz lēmumu uzņemties Komunikācijas nodaļas darbu, tad jāsap, ka esmu no tiem cilvēkiem, kuri tic, ka Dieva aicinājumam ir jāatsaucas bez šaubīšanās, tad par pārējo parūpēsies Dievs pats, jo Viņš ir uzticams.

Viens moments bija tāds, ka jau ilgāku laiku manī gruzdēja vēlēšanās darīt kaut ko vairāk Dieva darbā, un, ejot pa Londonas ielām, biju sākusi pie sevis skandēt apsolījumu no Psalmā 32:8 “Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāstaigā..” Bieži atkārtāju Dievam šo lūgumu: “Lūdzu, rādi to ceļu, pa kuru man jāiet!”

Kā vēlāk izrādījās, arī Latvijā bija māsas, kuras tika lūgušas Dievu par manu atgriešanos Viņa darbā šeit, Latvijā, un tad nāca piedāvājums uzņemties vadīt Komunikācijas nodaļu.

Ja jāsap, ka godīgi, biju sapņojusi par divām citām man mīlām vietām pasaulē, kur ļoti gribēju strādāt par misionāri – Indiju vai Izraēlu, bet

acīmredzot Dievam bija citi plāni. Tā kā vakaros bieži dziedāju savu mīlāko dziesmu no angļu dziesmu grāmatas (573): “I’ll go where You want me to go” (“Es iešu, kur Tu gribi, lai es eju”), tad sapratu, ka tā man arī jārikojas.

AV: Nepārzinot Tava darba specifiku, viss šķiet ļoti vienkārši – Tavs uzdevums ir nodrošināt draudzes aktuālo jaunumu atspoguļošanu vietnē adventisti.lv un sagatavot vienu radoraidījumu nedēļā. Taču patiesībā viss gluži tik vienkārši nav, vai ne?

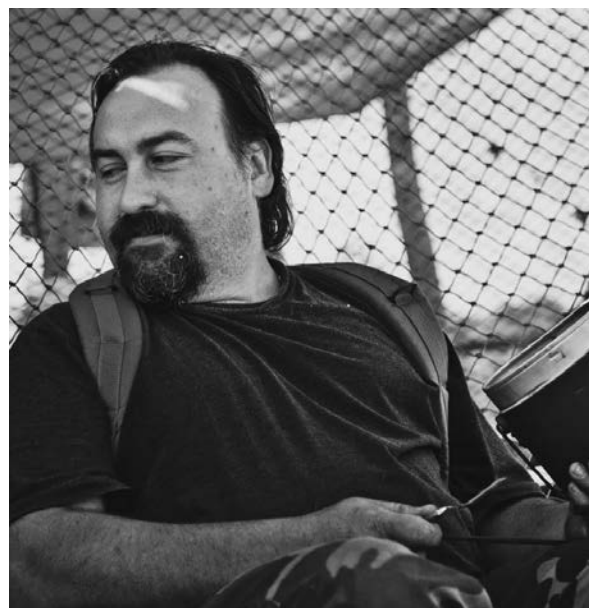
Vineta Krauliņa: Runājot par darba specifiku, man gribas pārfrāzēt mūsu ūnijas prezidenta Ivo Kaska vārdus, kad viņš sacīja: “Ūnija – tie esam mēs”. Arī es gribu teikt: “Komunikācijas nodaļa – tie esam mēs.” Ikviens ir aicināts piedalīties – ierosināt, atsaukties, rakstīt, fotografēt, līdzdalīt, iesaistīties, sadarboties!

AV: Latvijas draudžu savienība Komunikācijas nodaļas attīstību un tās darba paplašināšanu ir izvirzījusi par vienu no savām galvenajām prioritātēm. Tāpēc vispirms – kas veido Komunikācijas nodaļu, kas ir Tava komanda?

Vineta Krauliņa: Esmu Dievam pateicīga par profesionāliem cilvēkiem savā komandā! Ar **VIESTURU RĪMANI** kopā montējam mūsu AWR (*Adventist World Radio*) raidījumus, kā arī dažādas citas programmas pēc vajadzības. Ir reizes, kad montāža ir ļoti sarežģīta un abi sēžam divas dienas, lai visu izdarītu labi, bet dažkārt, ja saturiski esam vienprātīgi, varu pilnīgi uzticēties, ka Viesturs visu paveiks meistarīgi un profesionāli! (Kā mēs smejamies – viņam ir tie zaļie pirkstiņi!)

Ļoti pateicos Dievam par **JANU JANSONI**, kura veido radio rubriku “Atrasts”, aicinot studijā cilvēkus, lai uzklāstītu viņu atgriešanās stāstus. Domāju, ka esam jau pieradinājuši Latvijas kristīgā radio klausītājus pie domas – ja sāk skanēt Janas balss, tad tūlīt sekos kāds bezgala aizraujošs, neatkārtojams un aizkustinošs dzīvesstāsts!

Priecājos, ka mācītāja Dāvja Trubeckoja aizņemtības dēļ viņa vietā pie darba ar mājas lapu nu ir kērūšies divi patiesi Dieva darba entuziasti – **LIENE ŽIGURE** un **DEIVIS CIRVELIS**,

Viesturs Rīmanis

kuri arī lieliski tiek galā ar radio programmu pieteikšanu!

No mācītāja **ANDRA PEŠĒLA** laikam mēs katrs varētu pamācīties punktualitāti un lielo atbildības sajūtu, ar kādu viņš dara jebkuru darbu. Ja Andris ir ko apņēmies izdarīt, tad, vai tie būtu radio “Aktuālie jautājumi”, vai arī, kā tagad, darbs ar dažnedažādu rakstu tulkošanu mūsu mājas lapai, viņam nekad nekas nav jāatgādina vai jālūdz divas reizes – ja kaut kas ir norunāts, tad komunikācijā ar Andri tas ir kā “mēdiešu-persiešu likums” – neatceļams!

Jana Jansone

Liene Žigure.

Biju ļoti priecīga, kad pēc komandējuma Vīnē uzzināju par Nevilu Nevelingu un varēju uzaicināt viņu uz Latviju! Tā bija Debesu Tēva žēlīgā roka, kas visu izkārtāja tā, ka viņš varēja pie mums atbraukt un novadīt semināru par *WhatsApp* evaņģelizāciju pirms dramatiskajiem pandēmijas aizliegumiem. Lūdzu Dievu pēc cilvēka, kurš parūpētos, lai šis Vispasaules adventistu radio materiāls varētu tikt iztulkots no angļu valodas un izplatīts interesentiem. Kā atbilde uz lūgšanu nāca **ANNAS ROZENBERGAS** vārds, un viņa arī atsaucās manam lūgumam uzņemties šo atbildību. Šodien esmu Annai no sirds pateicīga, ka viņa visu šos materiālus iztulkvoja un bez kavēšanās izsūtīja visiem interesentiem, kuri savukārt varēja šos materiālus izsūtīt tālāk saviem draugiem un ģimenes locekļiem. Liela pateicība arī Viesturam Rimanim, kurš šos materiālus regulāri ierunāja, ierakstīja un apstrādāja (dažkārt arī cīnoties ar slimību un lielām sāpēm, bet klausītāji to nevarēja dzirdēt)! Plānojam iesākt *WhatsApp* evaņģelizācijas darbu drīz turpināt!

Neaizvietoja ieguvums mūsu komandā ir **AGRIS JANIŠAUSKIS**, kurš tagad strādā Komunikācijas nodaļā uz pilnu slodzi gan kā operators, gan piedalās it visā, kas saistīts ar video jomu u.c. Lai gan gados jauns, Agris man atgādina vecā kaluma adventistus – ļoti savam Kungam līdz galam, bez atrunām un apdomāšanās gatavs uzņemties jebkuru darbu, kas ir jāpadara. Skaidri zinu – ja Agrim izteikšu kādu

Deivis Cirvelis

lūgumu vai jaunu ideju, tad atbilde vienmēr būs “jā!”.

Kad Agris vēl nestrādāja pie mums uz pilnu slodzi, viņš vienmēr bija gatavs atraut sev stundas miegam, citreiz liekot kopā mūsu gatavo radio produkciju vēl pēdējās filmēšanās savā darbā, papildinot to ar džingliem un mūziku, vai arī ceļoties agri no rīta, lai viss būtu salikts kopā laicīgi.

AV: Kādas ir tuvākā laika iecerēs?

Vineta Krauliņa: Viena no tuvākā laika iecerēm ir sākt veidot jaunu video sēriju, lai atklātu tās Bībeles izpratnes bagātības, kādas Kunga žēlastībā kā draudze esam saņēmuši. Gribētos, lai mēs spētu palīdzēt arī citiem atklāt Bībeli kā aizraujošas izpētes un Dievišķas gudrības grāmatu.

AV: Acimredzami, ka tas ir tikai sākums. Zinu, ka Tu lolo skaistus nākotnes plānus, un Dievs mūs iedrošina plānot lielus plānus.

Lūdzu, sniedz ieskatu šajos plānos!

Vineta Krauliņa: Komunikācijas nodaļas “lielais notikums” ir tikko sācies – un tā ir mūsu ierakstu studijas pārbūve. Esmu tiešām par to bezgala priecīga un pateicīga Debesu Tēvam!

Mūsu līdzšinējā studija kalpoja gan video ierakstiem, gan arī radio ierakstu vajadzībām, taču, kā izteicās kāds ārņemju viesis, tā drīzāk atgādināja aizvēsturisku studijas muzeju savas šaurības un vecās tehnikas dēļ.

Esmu bezgala pateicīga mūsu Baltijas ūnijas vadībai, kura atsaucās lūgumam atdot savu telpu, kas

Anna Rozenberga

atrādās blakus tagadējai studijai, un mēs varējām izstrādāt projektu, pēc kura, nojaucot divas sienas un veicot griestu pārbūvi, iegūsim daudz plašāku studiju, kurā varēsim iekārtot gan tā saucamo Radio2 (interneta radio, kur radio pārraides vienlaicīgi tiek arī filmētas un klausītāji var tās ne tikai klausīties, bet arī skatīties internetā; šādas radio pārraides pasaulē ir ieguvušas lielu popularitāti), gan arī iegūt plašāku laukumu dažādu video ierakstu filmēšanai.

AV: Tik milzīgā darbā noteikti ir nepieciešams varens atbalsts.

Vineta Krauliņa: Protams, tas viss nenotiks kā uz burvju mājienu. Ļoti daudz kas būs atkarīgs no mūsu pašu vēlēšanās iesaistīties un padarīt to darbu, uz ko Kungs mūs ir aicinājis!

Tādēļ vēlos ar šī žurnāla starpniecību lūgt katru lasītāju vispirms jau iesaistīties lūgšanās par šo darbu! Lūgšim, lai Kungs izsūta strādniekus, jo ticu, ka Latvijā drūvas ir gatavas plaujai un mēs nedrīkstam to nokavēt!

Runājot par lielajiem plāniem un iecerēm, vēlos redzēt vairākas komandas, kas strādātu katra pie sava projekta.

Sava komandējuma laikā Ukrainā pārliecinājos, ka labo un daudzveidīgo televīzijas raidījumu dēļ adventistus tur vairs nesauc par sektu un daudzo aizspriedumu barjeras ir nojauktas. Cilvēki Ukrainā ir pieraduši pie mūsu draudzes ļoti labajām un profesionālajām programmām un tās labprāt klausās, un skatās.

Otra lieta, ka mums ir nepieciešami lieli līdzekļi ne tikai studijas pārbūvei un tās aprīkojumam vien, bet arī griestu nostiprināšanai, kā arī grīdas maiņai ceļā uz studiju, jo esošā grīda šūpojas un neatbilst ēkas drošības noteikumiem. Tādēļ mūsu Latvijas draudžu savienības prezidents Vilnis Latgalis ierosināja vērsties pie ikkatra no jums ar lūgumu pēc īpašiem ziedojumiem ar norādi "Studijas pārbūvei". Es lūdzu, lai Debesu Tēvs liek nolīt īstam svētību lietum!

Mani vienmēr ir iedvesmojuši vārdi no Čakarijas grāmatas 4:10 "Un, ja arī kāds būtu sajutis mazcienību pret sīko sākumu dienu, tad tas ar prieku redzēs gala akmeni Zerubābela rokās." Lai arī tas vēl šķiet tāds sīks sākums, es ticu, ka tas gala akmens ir Jēzus varenajās rokās!

Konts ziedojumiem:

SDA Latvijas draudžu Savienība, reģistrācijas Nr. 90000159072;

A/S SEB banka:

LV80UNLA0001000701126;

A/S Swedbank

LV18HABA0551034693974

ar norādi STUDIJAS PĀRBŪVEI.

SARUNA AR AGRI JANIŠAUSKI

AV: Pastāsti, lūdzu, par sevi – cik sen esi draudzē, kādas bijušas Tavas kalpošanas.

Agris Janišauskis: Draudzē esmu kopš bērnības, un ir bijusi iespēja būt dažādās kalpošanās vietējā Ogres draudzē – gan vadot sabatskolu, gan kalpojot par jauniešu vadītāju. Jau vairākus gadus esmu Rīgas 1. draudzes loceklis, un kalpošanas virzieni ir pamainījušies. Mana pašreizējā kalpošana ir video tiešraīžu nodrošināšana.

AV: Dievs Tevi ir gatavojis darbam Savā druvā, Tu esi guvis pieredzi, kādas daudziem nav.

Agris Janišauskis: Atceros, pirms gadiem 10, uzzinot ko jaunu caur dažādiem DVD (par Holīvudu, veselību u.c.), es vēlējos tajā dalīties ar citiem. Tā uzsāku dažādu DVD disku pavairošanu. Tajā laikā īpaši biju iededzies par domu doties uz kādu no misijas skolām. Īsumā – nonācu misijas skolā Zviedrijā, *LifestyleTV*, kas vienlaicīgi ir arī

televīzijas stacija. Nebiju domājis, ka mana dzīve saistīsies ar video jomu.

Gada laikā iegādājos pirmo kameru un ekipējumu. Tad pavērās iespēja strādāt jau profesionāli, un šis posms savā kāpumā bija ļoti straujš. Tikai un vienīgi vislielākā pateicība Debesu Tēvam! Sāku ar kameras operatora darbu seriālā, paralēli nāca raidījuma filmēšana un tad jau montēšana. Tad sekoja projekti – gan izglītības jomā (satura filmēšana un montāža), reklāmas izveide, realitātes piedzīvojumu šova filmēšana u.c.

Atbraucot no misijas skolas, biju pilns iedvesmas – Latvijā jāizveido platforma, kur tiek veidots saturs cilvēku aizsniegšanai. Ar entuziasmu un misijas skolā iegūto pieredzi vien nepietika. Jau ar to pašu gadu, kad uzsāku profesionālo karjeru video jomā, sāku nepilna laika darbiņu Komunikācijas nodaļā. Pirmais gads bija aktīvāks, bet ar laiku iesaistījies mazāk. Turpināju aktīvi darboties ikdienas darbā un prātā šo sapni paturēju. Aizbildināju sevi ar to, ka Dievs ļauj iegūt lielāku pieredzi un ka tad jau, kaut kad nākotnē, šo sapni varēšu īstenot.

Tad sekoja šī gada vasaras ceturtdienas rīts ar sirdī degošu lūgšanu: "Dievs, Tevis doto laiku un spēku turpinu izlikt darbā, kam ir mazs iespaids uz mūžību! Es sirdī jūtu dziļu tukšumu, kurš netiek piepildīts. Tu man devi aicinājumu jau pēc misijas skolas beigšanas, šeit es esmu, izmanto mani Savam darbam!"

Agrā pēcpusdienā pavisam negaidīti, ne manas iniciatīvas vadītas, uzsākās pārrunas, kuras pavēra iespēju darboties Komunikācijas nodaļā pilnu laiku – Dievs par sēklu jau bija parūpējies.

AV: Kādu Tu saredzi Komunikācijas nodaļas darbu un savu daļu tajā?

Agris Janišauskis: Kopš oktobra šeit esmu pilna laika darbinieks, un mana loma ir būt daļai no AWR lieliskās komandas. Tomēr fokuss ir uz video satura veidošanu, filmējot, montējot, apmācot. Esmu pateicīgs Dievam par Vinetu un Viesturu, cilvēkiem, ar kuriem tikai tagad sāksies īstais darbs.

Notikumi pasaules telpā norisinās arvien straujāk, un, sekojot jaunumiem, saprotu, ka nevaram atļauties vilkt garumā

Agris Janišauskis

darbošanos Dieva druvā. **Ja sajūti Dieva aicinājumu darboties video jomā, kameras priekšā, kameras aizmugurē, varbūt tev ir citi talanti, lūdzu neapslāpē Dieva aicinājumu un sazinies ar kādu no Komunikācijas nodaļas!** Mans sapnis ir, lai mēs – draudzes cilvēki no visām Latvijas draudzēm saliktu talantus kopā un izveidotu tādu komandu, no kuras *Facebook* un *Youtube* būtu piepildīts ar saturu, kas ceļ un veicina Jēzus Otro atnākšanu!

Sagatavoja Anitra Roze

KAS NOTICIS AR SABATSKOLU?

1. DAĻA

Lai izprastu attiecību starp sabatskolas apmeklētību un pieciem faktoriem: sasniegumi, apmierinātība, sociokultūras faktori, institūcijas faktori un vispārēja uztvere, tika intervēti 1451 draudzes loceklis un 59 mācītāji Septītās dienas adventistu Ziemeļamerikas divīzijā.

Kopš aizsākuma 1850. gados līdz pat divdesmitā gadsimta sākumam sabatskola Ziemeļamerikā uzplauka, sasniedzot visaugstāko apmeklētību – sabatskolas apmeklētība bija pat lielāka nekā draudzes locekļu skaits. Taču nu apmeklētības līmenis ir ievērojami krities. Šobrīd Ziemeļamerikā sabatskolu apmeklē mazāk nekā 25% draudzes locekļu. Šāda vai līdzīga statistika var būt arī citās divīzijās.

PAGRIMUMS

“Ja es nebūtu mācītājs, nekad neapmeklētu sabatskolu,” atbild kāds no intervētajiem mācītājiem. Cits piebilst: “Es jutos apkaunots par mūsu sabatskolu. Nekad neaicinu neadventistus piedalīties mūsu sabatskolas klasē.” Semināra profesors atzīst: “Savas dzīves laikā es atceros tikai vienu sabatskolas nodarbību, kura man ir patikusi.” Kāds sabatskolas vadītājs apgalvo: “Sabatskola mirst, ja tā jau nav mirusi.”

Sabatskola tika iedibināta 1850. gados, pat pirms pašas Septītās dienas adventistu organizācijas dibināšanas. Sabatskola ir viena no mūsu organizācijas senākajām nodaļām. Kā izglītības platformai

tai ir nolūks īstenot draudzes misiju, mācot evaņģēliju un veicinot draudzes locekļu garīgo izaugsmi. Kopš dibināšanas sabatskola tika iecerēta kā viens no svarīgākajiem instrumentiem, lai efektīvi vestu dvēseles pie Kristus.

Daudzas desmitgades, līdz pat pagājušā gadsimta sākumam, sabatskola savus mērķus sasniedza. Savā agrīnajā vēsturē tā auga, un draudzes locekļi bija garīgi bagātināti. Atsaucoties uz sabatskolas vēsturi, Viljams Koverts, viens no tā laika sabatskolas dalībniekiem, raksta, ka viņš tolaik baudīja sabatskolas studijas kā nekad savas dzīves laikā.

Sākotnēji sabatskolai bija tikai viens mērķis: apmācīt draudzes jauniešus, sistemātiski studējot Dieva Vārdu. Runājot par sabatskolas aizsākumiem, jāatzīmē, ka Džeimss Vaitss apzinājās nepieciešamību pēc regulāras sistēmas jeb plāna, lai Bībeles izpēte būtu atbilstoša jauniešiem.

Adventistu draudzei augot, sabatskolas mērķu kļuva vairāk. Šermans Makormiks izpētījis, ka agrāk sabatskolai bijuši pat seši mērķi: Bībeles izpēte, evaņģelizācija kopienā un dvēseļu mantošana, sadraudzība, rakstura izaugsme, sagatavošana kristīgajai kalpošanai un Vispasaules misijas atbalsts ar ziedojumiem.

Balstoties uz šo, Sabatskolas rokasgrāmatā izcelti četri mērķi: Vārda izpēte, sadraudzība, kopienas aizsniegšana un Vispasaules misijas atbalsts. Šie četri mērķi ir sabatskolas darbības pamatā visās divīzijās.

Sabatskolas mērķi ir:
Vārda izpēte, sadraudzība,
kopienas aizsniegšana
un Vispasaules misijas
atbalsts.

Sabatskolas pastāvēšanas pirmsākumā tās dalībnieku skaits nemitīgi auga. Taču tad situācija sāka mainīties. Pirms 1930. gada sabatskola bija viena no svarīgākajām evaņģelizācijas kalpošanām mūsu draudzēs. Luiss Diksons (1932) atzīmē, ka sabatskolas nozīme evaņģelizācijā bija pat tik liela, ka 85% draudzes locekļu ienāca draudzē tieši caur sabatskolu.

Kopš tā laika gan sabatskolas dalībnieku skaits, gan tās ziedojumi misijai ir dramatiski kritušies. Lai gan formāli sabatskolas apmeklētāju skaits vairs netiek fiksēts, tiek uzskatīts, ka tipiski Ziemeļamerikas draudzēs sabatskolu apmeklē mazāk nekā 25% no visiem draudzes locekļiem. Kritums kopš sabatskolas aizsākumiem ir vairāk nekā 75%. Balstoties uz 2009. gada gadskārtējo statistikas atskaiti, sabatskolas ziedojumi veido tikai 3% attiecībā pret desmito.

Turpinājums decembra numurā.

*Laurentiu Serbans “Ministry”
2019. g. augusts.
Tulkoja Andris Pešelis.*

DOMAS PAR MEDITĀCIJU

Ko Bībele mums māca par reliģisko meditāciju?

Dažiem meditācija ir iekšējs piedzīvojums, kuru nav iespējams aprakstīt. Tas tieši tiek saistīts ar misticismu, kurš apsola pacelt personisko pieredzi vai uztveri. Pat dažās kristīgajās tradīcijās meditācija tiek uzskatīta par materiālajā ķermenī gūstītās nemirstīgās dvēseles centieniem sasniegt vienību ar Dievu, kurš ir ārpus materiālās pasaules. Dažās pasaules reliģijās meditācijai nav noteikta objekta, kuram pievērst sevis kustību. Tā piedāvā iztukšot pašam sevi no apziņas, iespējams, lai taptu par daļu no kosmiskās apziņas.

Bībeles izpratne par meditāciju ir pilnīgi pretēja.

TĀS SATURS

Bībeliskā meditācija nav mēģinājums sastapt Dievu, izbēgot no pasaules, kurā dzīvojam. Gluži pretēji, tā ir balstīta uz Dieva paša atklāsmi. Kopība ar Dievu meditācijā vienmēr ir bijusi saistīta ar Viņa apsolījumu vidutājību, kas ir rakstīts Vārdā. Tās ir iekšējās pārdomas, kuras dažkārt tiek aprakstītas kā “manas sirds domas (angļu val. – meditation)” (Ps. 19:14), kas būtu jāsaprot ar cilvēka racionālo un gribas centru. Tas pats par sevi norāda, ka meditācija nepārkāpj vai nepadara nevajadzīgas cilvēka spējas veikt racionālus spriedumus un izdarīt izvēli. Meditācijas īpašais saturs tiek nodēvēts par dievišķām “pārdomām” (Ps. 119:15) vai “padomiem” (Ps. 119:24), kas ir Dieva Tora vai pamācība (skat. Jozua 1:8; Ps. 1:2). Tās mērķis ir mācīties par Dieva gribu, lai ļaudis varētu dzīvot saskaņā ar Viņu un apkārtējiem.

Cilvēki meditē arī par Dieva “apsolījumiem” (ebreju val. *imrā*, kas burtiski tulkojams kā ‘vārds’ Ps. 119:148). Viņi uzņem šos

Meditācijas darbībā tiek iesaistītas divas personas: pielūdzējs un tas Kungs, kura balss tiek uzklausa caur Viņa Vārdu.

apsolījumus dziļi savā būtnē un pārdomā par to saturu, lai stiprinātu uzticēšanos Dievam, bagātinātu savu garīgo dzīvi un piedzīvotu iekšējo mieru. Viņi arī meditē par Dieva varenajiem glābšanas darbiem viņu pašu labā (Ps. 143:5; Ps. 77:13). Cilvēka prātu aizņem Dieva glābšanas darbi pagātnē un šī dziesminieka drosmi iedvesmojošā ticība par atbrīvošanos no naidniekiem (Ps. 143:3–4). Dieva pagātnes un tagadnes iepriekš paredzētie glābšanas darbi, īpaši Viņa glābjošais darbs Kristū, turpina pildīt sirdi ar prieku, un tas satur dziedinošu spēku.

“Mīlestība, kuru Kristus izplata visā mūsu būtnē, ir dzīvināošs spēks,” raksta Elena Vaita. “Tā dziedina katru dzīvībai svarīgo organisma daļu – smadzenes, sirdi un nervus. Tā [...] atbrīvo dvēseli no vainām un bēdām, nomāktības un rūpēm, kas salauz dzīvības spēkus. [...] Tā ienes dvēselē [...] prieku Svētajā Garā – veselīgu dzīves prieku.” (Kristus dziedinošā kalpošana, [115]).

VISAPTVEROŠS PIEDZĪVOJUMS

Bībeliskā meditācija nenoraida cilvēka fiziskās dabas labumu. Tā nav nemirstīgās dvēseles piedzīvojums cilvēka ķermeņa iekšienē, bet ir visas personības piedzīvojums. Interesanti, ka ebreju valodas darbības vārdu, kuru tulko kā ‘meditēt’, var iztulkot arī kā ‘sacīt’, ‘runāt’, ‘paust’ (*siakh*) vai ‘izsacīt’, ‘izrunāt’ (*hagā*). Meditācija

nav tikai iekšējs prāta piedzīvojums, bet arī fiziskā aktivitāte. Tie, kuri meditē, pārdomā no galvas iemācītās Rakstu vietas vai tās skaita zemā balsī, spriežot par to nozīmi. Meditācijas darbībā tiek iesaistītas divas personas: pielūdzējs un tas Kungs, kura balss tiek uzklausa caur Viņa Vārdu. Atšķirības starp abām šīm personām ticīgie, kuri netiecas saplūst kopā ar dievišķo, skaidri saredz. Meditējošais stiprina savu ticību Dievam, iepazīstot Viņu labāk un piedzīvojot Viņa glābjošo spēku.

Dziedināšana kristīgajā meditācijā notiek šādi: pārdomājot Dieva Sevis atklāsmi, kas ir saglabāta Rakstos, ticīgais piedzīvo pieņemšanu, piedošanu un prieku.

Dziedināšana kristīgajā meditācijā notiek šādi: pārdomājot Dieva Sevis atklāsmi, kas ir saglabāta Rakstos, ticīgais piedzīvo pieņemšanu, piedošanu un prieku.

Mēs nevaram nodalīt meditāciju no Gara darbības, kura, lasot Bībeli, izgaismo mūsu iekšējo būtni.

Endžels Manuels Rodrigess
“Adventist World” 2020. g. maijs.

Tulkoja Andris Pešelis

IMUNITĀTES STIPRINĀŠANAS PROGRAMMA

Ši pavasara sapni par Veselības programmas īstenošanu klātienē, līdzīgi kā citās zemēs mūsu draudzes Veselības centros vai sanatorijās, Covid-19 dēļ neizdevās īstenot.

Bet, ja kādas durvis aizveras, citas atveras – un tā Dieva žēlastībā tapa neklātienes programma “Veselības nedēļa imunitātes stiprināšanai”. Šīs veselības stiprināšanas programmas galvenais uzvars tika likts uz imunitātes stiprināšanu, jo to atradām par vienojošu vajadzību ikvienam. Paralēli tam zināms, ka šāda programma palīdz arī neveselīga dzīvesveida izraisīto slimību novēršanai, kā arī dažādu citu slimību profilaksei.

Konkrētajai grupai tika sastādīts plāns veselīga dzīvesveida principu ievērošanai un nostiprināšanai. Pēc tam notika individuālas konsultācijas, pielāgojot šo programmu katra cilvēka individuālajām vajadzībām. Ieguldījums veselības bankā bija un vēl noteikti būs pamanāms arī saistībā ar 2. tipa diabētu, liekā svara samazināšanu, paaugstināta asinsspiediena samazināšanu, paaugstināta holesterīna līmeņa samazināšanu, samazinātiem neiropātijas simptomiem, uzvaru pār depresiju, spēka izsīkumu un artrītu, ja vien turpināsim dzīvot pēc Dieva dotajiem veselības principiem.

Madonā un Ērgļos šo programmu esam īstenojuši ar tiem pilsētas iedzīvotājiem, kuri bijuši ieinteresēti veselīga dzīvesveida jomā, ar viņiem kopā mācāmies jau vairākus gadus.

Šī jaunā pieredze veselības kalpošanas jomā ir atnesusi ļoti daudz pateicību Dievam, prieku, dārgus piedzīvojumus un jaunu iedvesmu turpināt iesākto. Cik jauki, ka, noslēdzot Veselības nedēļu, visi kopīgi Rudens pateicības dievkalpojumā varējām par visu pateikties mūsu Radītājam, Glābējam, Lielajam Ārstam un Draugam!

Dārgie “Adventes Vēstu” lasītāji! Piedāvājam arī Jums mazu daļiņu no šīs programmas – iespēju iepazīties ar *Veselīga dzīvesveida pamatprincipu motivācijas materiālu*, kuru saņēma arī katrs Veselības nedēļas neklātienes dalībnieks (turpinājums būs lasāms nākamajos trīs AV numuros).

Varbūt Jums tas nebūs nekas jauns, bet vēl joprojām nav atrasti labāki ārstniecības līdzekļi par vislabākajiem: “Vislabākie ārstniecības līdzekļi ir svaigs gaiss, saules gaisma, mērenība, atpūta, fiziskās nodarbības, pareizs uzturs, ūdens procedūras, bet galvenais – uzticēšanās dievišķajam spēkam. Ikvienam cilvēkam vajadzētu uzkrāt zināšanas par dabiskajiem ārstniecības līdzekļiem un to lietošanu.” (Kristus dziedinošā kalpošana, 127. lpp.)

Vēlreiz un vēlreiz pārslasot to visu, pārdomājiet un izveidojiet sev darba lapu, kurā vismaz vienas nedēļas garumā pasekojiet līdz, vai Jūsu dzīvē ir pietiekamas dzīvībai svarīgās kustības un svaigais gaiss, bez kā nevaram izdzīvot vairāk par dažām minūtēm!

Mēs esam brīnīšķi radīti (Psalms 139:14)! Izturēsimies atbildīgi pret Dieva sniegto mīlestību un žēlastību!

KUSTĪBAS

ESI AKTĪVS,

- jo asinscirkulācija nozīmē dzīvību. Pateicoties asinscirkulācijai, organisms saņem barības vielas, skābekli;
- jo zemas un vidējas intensitātes kustības dabīgi pazemina kortizola līmeni un palīdz imunitātei veikt savas funkcijas.

ESI AKTĪVS, IZSLĒDZOT PĀRPŪLI,

- jo vidējas intensitātes kustības palielina antivielu veidošanos organismā, uzlabo t-limfocītu darbību

un aizkavē imunitātes novecošanos. Tas nozīmē, ka, dzīvojot aktīvu dzīvesveidu, pat gados vecāki cilvēki var paaugstināt organisma aizsargspējas – pretoties vīrusa izraisītām infekcijām.

/Nehisen-cannarella, s.L., Et al, the effects of moderate exercise training on immune response. Med sci sports exerc, 23(1):64-70, 1991/

ESI AKTĪVS VISMĀZ VIENU STUNDU DIENĀ,

- jo tas ir veids, kā uzturēt sevi labā veselībā un formā.

ATVĒLI LAIKU VIDĒJAS INTENSITĀTES KUSTĪBĀM,

- jo tieši tādas kustības samazina mūsu uzņēmību pret gripu. Savukārt spraigas, intensīvas kustības līdz izsīkumam palielina uzņēmību pret gripu un citām elpceļu saslimšanām.

/Wong c.M., Et al, is exercise protective against influenza-associated mortality? Plos one, 3(5):e2108, 2008./

ATRODI LAIKU, LAI VEIKTU KARDIOVASKULĀRĀS AKTIVITĀTES VISMĀZ 5X NEDĒĻĀ (STAIGĀŠANA, LĒNA SKRIEŠANA, RITENBRAUKŠANA, PĀRGĀJIENS, PELDĒŠANA, DARBS DĀRZĀ UTT.)

- jo regulāra fiziskā aktivitāte samazina gan vīrusu, gan baktēriju izraisīto saslimšanu risku.

Atrodi laiku, lai veiktu pretestības vingrinājumus vismaz 2x nedēļā (muskuļu vingrojumi, svaru cilāšana, vingrošana ar pretestības gumijām, piepumpēšanās, pietupieni utt.)

- jo kustības veicina imunitātes aktivitāti.

UZTURI ROKAS UN KĀJAS SILTAS,

- jo tas palīdz uzturēt labu un netraucētu asinsriti, kas ir ļoti nozīmīgi imunitātes teicamai darbībai.

SVAIGS GAISS

ELPO CAUR DEGUNU,

- jo deguns ir imunitātes aizsargbarjera. Degunā notiek gaisa filtrēšana un sasildīšana.

PIRMĀ ATBILDĒTĀ LŪGŠANA

Dodies dabā, svaigā gaisā, izvairoties no augsta piesārņojuma vietām,

- jo gaisa piesārņojums palielina organisma uzņēmību pret infekcijām;
/Samuel Sigaud. Air pollution particles diminish bacterial clearance in the primed lungs of mice. Toxicol Appl Pharmacol. 2007 Aug 15; 223(1): 1-9./

- jo automašīnu izplūdes gāzes un rūpnīcu radītais piesārņojums baktērijas padara rezistentas pret antibiotikām.

/Hussy S. Air pollution alters Staphylococcus aureus and Streptococcus pneumoniae biofilms, antibiotic tolerance and colonization. Environmental Microbiology. Vol. 19:5. May 2017. onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/1462-2920.13686/

**VĒDINI TELPAS UN GULI PIE
ATVĒRTA LOGA (izslēdzot caurvēja
iespējamību).**

**VEIC DZILĀS ELPOŠANAS
VINGRINĀJUMUS,**

- jo asinsrite nodrošina plaušu funkcijas, kas savukārt aktivizē imunitātes šūnu – interferonu (alfa ifn/beta ifn) un dabīgo nogalinātājšūnu aktivitāti, kas savukārt nogalina vīrusa inficētās šūnas.

**! Dzilās elpošanas vingrinājuma
piemērs:**

ja iespējams, izej svaigā gaisā, ievēl dziļu ieelpu caur degunu tā, lai uz vēdera uzliktā roka nedaudz paceltos, aizturi elpu uz dažām sekundēm un izelpo caur muti.

*Ieteikumus, vadoties pēc
galvenajiem 8 veselīga dzīvesveida
pamatprincipiem,*

sagatavojuši Agris un Baiba Bērziņi

*Jauno rubriku “Evanģelizācijas
stāsti” iesāksim ar stāstu par
projektu “Rīgas 1. draudzes
pārgājieni”. Par šo projektu
rakstijām jau šī gada aprīļa
numurā, kur atradīsiet interviju
ar projekta idejas autoriem un
uzturētājiem Jāni Lukševicu un
Ingu Šlakotu.
Bet nu vairākos turpinājumos
varēsiet lasīt Jāņa Lukševica
liecību stāstus par šīs idejas
īstenošanos un pārsteidzošo
Dieva vadību.*

“Lūdziet, tad jums taps dots;
meklējiet, tad jūs atradīsiet;
klaudziniet, tad jums taps atvērts.”
(Mateja evaņģēlijs 7:7)

“Vai nāksi svētdien pārgājienā?” es jautāju Ingai, kura smaidoša stāvēja pie dievnama zāles ieejas durvīm ar draudzes ziņojumu lapiņām rokās, uzsmaidot un sasveicinoties ar ikkatru cilvēku, kurš devās apmeklēt sabata rīta dievkalpojumu Rīgas 1. draudzē. Ingas acis iemirdzējās, mēs sasmaidījāmies, un skanēja

pārliecinoša atbilde: “Protams!”

Ir 2019. gada 13. novembris, trešdiena. “Sūti mani” misijas skolā studentiem ir projekts – sadalīties grupiņās un apmeklēt savu apkārtnē rajona draudzes locekļus mājās, lai iepazītos, sadraudzētos, izrunātu kādus draudzes nākotnes plānus, uzmundrinātu vairs ne tik aktīvos draudzes locekļus vai arī sameklētu zudušos. Tā nu sanācis, ka pa ceļam uz mājām Ingai Šlakotai, kā arī Rīgas 1. draudzes mācītājam Mārtiņam Subatovičam dzīvoju es ar savu ģimeni.

Inga jau sen bija gribejusi apmeklēt draudzes locekļus mājās un kalpot šādā misijā kopā ar Mārtiņu un viņa sievu Ediju. Norunājām ģimenes tikšanos.

Šeit jau bija jūtama pirmā pretestība. Vienmēr atgadījās kaut kas tāds, kas neļāva kādai no pusēm šajā tikšanās reizē piedalīties, un tikšanās vairākkārtīgi tika atlikta. Sāku par to domāt. Likās tik jocīgi – esam norunājuši satikties, bet īsi pirms tikšanās tā atkal jāatliek. Arī šajā reizē man nācās aizkavēties darbā, bet Inga kārtējo reizi kādu

citu pēkšņu apstākļu sakritības dēļ nevarēja ierasties. Nolēmām tikšanos vairs neatlikt un satikties bez Ingas.

Pārrunājot mūzikas dzīvi draudzē (mēs esam cieši ar mūziku saistīti cilvēki), arī kopīgi padziedot slavēšanas dziesmas gan manas sievas Andželas, gan arī Mārtiņa pavadībā pie mūsu digitālajām klavierēm, pārrunājot arī citas lietas, kuras attiecas uz draudzes dzīvi, laiks skrēja ātri, un sākām domāt par tikšanās noslēgumu. Taču pašā noslēgumā manī radās vēlme pašam neizprotamu iemeslu dēļ uzrunāt mācītāju Mārtiņu par pārgājieniem.

Klusi ieminējās Mārtiņam: “Nezinu, vai kāds man to ļaus, taču es ļoti gribētu organizēt draudzē kādus pārgājienu. Esmu ar nelielu pārgājienu pieredzi, zinu, kādiem ir jābūt pārgājienu formātiem un visu pārējo ap pārgājieniem.”

Šajā brīdī Edija burtiski uz sekundi sastinga, jo viņa zināja par Ingas sapņiem un par pēdējā laika intensīvajām lūgšanām. Mārtiņš un Edija abi vienlaicīgi atbildēja: “Jā! Ejam pārgājienu!”

Ir 2019. gada vasaras beigas, vairāk jau aiz loga par sevi atgādina rudens. Ingas prātu pārņem domas par kādu draudzes sadraudzības pasākumu, kurš tomēr nav saistīts ar dievkalpojumiem, bet tur nāktu

jaunieši, citi aktīvi cilvēki, un tā būtu lieliska platforma, kur aicināt draugus, kas nav kristieši. Tie varētu būt pārgājieni, plostu vai laivu braucieni, aktīvi un regulāri pasākumi dabā. Nekas no tā visa nenotiek. Ir mēģināts runāt ar misijas skolas studentiem. Varbūt kādam ir interese un spējas uzņemties šādu iniciatīvu? Ir izanalizēti neskaitāmi modeļi, kā viss varētu notikt, bet tam visam nav rezultāta. Ir tikai sapņi. Vai šiem sapņiem ir lemts piepildīties? Atlika turpināt lūgt! Un Dievs atbildēja: “Tikai nomierinies!” Inga nomierinājās un gaidīja BRĪNUMU.

Tajā pašā laikā es aktīvi meklēju, kur sevi realizēt pārgājienos. Vienam tā īsti negribējās iet dabā, ģimenē vēl bērni pārāk mazi, lai nāktu kopā garākās pastaigās. Atmiņā spilgti iegūlies lielais piedzīvojums no vasaras sākuma pārgājiena “Kolka–Dubulti”, kur apmēram pusotrs tūkstotis cilvēku devās gar jūru 136 km garā piedzīvojumā. Gribas šo visu izdzīvot vēl un turpināt iet dabā. Atradu kādu pārgājienu organizāciju, kurā “mesties iekšā” un izbaudīt skaistas pastaigas. Sekoja pat piedāvājums nākt pamēģināt izplānot kādus maršrūtus un vadīt pārgājienu. Taču Dievam bija cits plāns.

Nākamajā dienā – ceturtdien, 2019. gada 14. novembrī – notika

Rīgas 1. draudzes padomes sēde. Mācītājs Mārtiņš iepazīstināja draudzes padomi ar ideju par draudzes pārgājieniem. Draudzes padomes attieksme pret šādu iniciatīvu bija ļoti neitrāla. Patiesībā šāda pārgājienu iecere draudzē nebija jauna. Vīru kalpošanas nodaļa jau bija mēģinājusi šādu ideju iedzīvināt, taču neveiksmīgi. Tomēr nekādi šķēršļi no draudzes padomes puses netika likti un pārgājieni varēja sākties!

Dievs uzklausī lūgšanas, un pirmais BRĪNUMS notiek. Pirmā uzklaustā lūgšana! Dievs izkārtu lietas un projektus cilvēkiem visneiedomājamākā veidā. Ir tikai jāuzticas. Kas nav iespējams cilvēku domām un prātam, ir iespējams Dievam, Viņam ir sagatavots plāns it visam!

Pārgājienu projekts izveidojās labāk nekā sākotnēji tika domāts. Rezultāts mūs pārsteidz! Dievs salika kopā īstos cilvēkus no mūsu pašu, no draudzes vidus. Atliek tikai uzticēties un iet šajā piedzīvojumā.

Ir pagājis gads. Pa šo laiku pārgājienu uzkrājušies piedzīvoti Dieva brīnumi un vadība, ko turpmāk aprakstīšu īsos stāstiņos ar turpinājumiem.

Nu tad EJAM!

Jānis Lukševics

Mani sauc **Dāvids Veips**, man ir 18 gadi, un es dzīvoju Valkā. Mācos Valkas Jāņa Cimzes ģimnāzijā. Man ļoti patīk skriet krosus pa mežu, ļoti patīk peldēt un trenēties. Esmu gājis divus gadus boksā un trīs gadus vieglatlētikā. Man patīk arī dziedāt, un tagad es mācos spēlēt vijoli.

Es esmu uzaudzis kristīgā ģimenē, man ir 2 brāļi un viena māsa. Bērnībā visi gājām uz draudzi, bet ar laiku viņi izauga un pārstāja iet, vienīgi mēs ar Daniēlu, manu dvīņubrāli, un mammu turpinājām iet. Bērnībā, kad lasīju stāstus par Daniēlu, Samuēlu, Jāzepu un citiem jauniešiem, kuri staigāja ar Jēzu, vienmēr gribēju būt tāds, kā viņi, bet nekad negribēju veltīt kvalitatīvu laiku Dievam, tādā veidā neveidojās uzticība un mīlestība pret Viņu. Pirms gada brālēna kāzās pie mums ar brāli pienāca viens dedzīgs adventistu jaunietis un sāka stāstīt, cik svarīgi ir lasīt Bībeli un lūgt pirms lasīšanas. Mamma tajā laikā īpaši lūdza par mani un Daniēlu, jo mēs gājām uz draudzi, bet personīgu attiecību ar Jēzu mums nebija. Pēc kāzās saņemtā pamudinājuma sākām lasīt un tad pēc laiciņa nolēmām kristīties.

Mūsu Valkas draudzes mācītājs palūdza draudzes vecākajam, vai viņš nevar mums novadīt Bībeles stundas. Draudzes vecākais teicis: "Bet ko es ar viņiem runāšu?" Taču, kad pienāca pirmā Bībeles stunda, mēs norunājam kādas 4 stundas, kādā citā reizē – pat 6 stundas! Pēc nodarbības sapratu, ka esmu tik izsalcis, bet sarunās un Bībeles pētīšanas laikā par ēdienu biju aizmirsis.

TAISNOTS TICĪBĀ

Bībeles stundās sākām iedziļināties arī jautājumā par taisnošanu ticībā. Tas pilnībā izmainīja mūsu dzīvi. Sapratām, ka nevaram spert nevienu soli tuvāk Dievam, ka nevaram ar labiem darbiem izpatikt Dievam, ka Viņam nevajag palīdzēt (kā Ābrahāms, kad bija vecs to mēģināja, ņemot kalponi, lai no tās iegūtu apsolīto dēlu, tomēr sanāca tikai problēmas). Dievam nevajag mūsu palīdzību Viņa plānam, Viņam vajag pazemīgu garu, kas gaida uz Viņu un uz Viņa plānu! Caur taisnošanu ticībā sapratu, ka tikai Dievs var izmainīt manu raksturu. Un Viņš izmainīja manas domas, mērķus un motīvus. Bet tas nav tā, ka vienu reizi nokristījos, nodevu sirdi Dievam un viss. Tas ir mūžu ilgs process, kur katru dienu jānodod sevi Dievam, jānomirst savam "es". To varēs redzēt, tas izpaudīsies uz āru, jo sirdī būs Dievs. Par to var izlasīt Vēstulē romiešiem 3. – 8. nodaļā, bet ne tikai, visa Bībele ir par taisnošanu ticībā. Katru reizi, kad lasu, cenšos to saredzēt. Vēl var skatīties Pāvela Goijas (*Pavel Goia*) svētrunas, gandrīz katrā ir par taisnošanu ticībā.

Kad atskatos atpakaļ, ieraugu, kā Dievs mani ir vadījis visur, kur esmu gājis, kā Viņš mani ir sargājis no briesmām un sliktām attiecībām. Jēzus ir mans Ceļabiedrs, kurš par mani rūpējās jau tad, kad vēl nebiju dzimis. Visām grūtībām atrisinājums jau bija izplānots. Kā es varu necelties no rīta un nepateikties par visu?! Viņš mani mīlēja pat tad, kad vēl bija mans ienaidnieks!

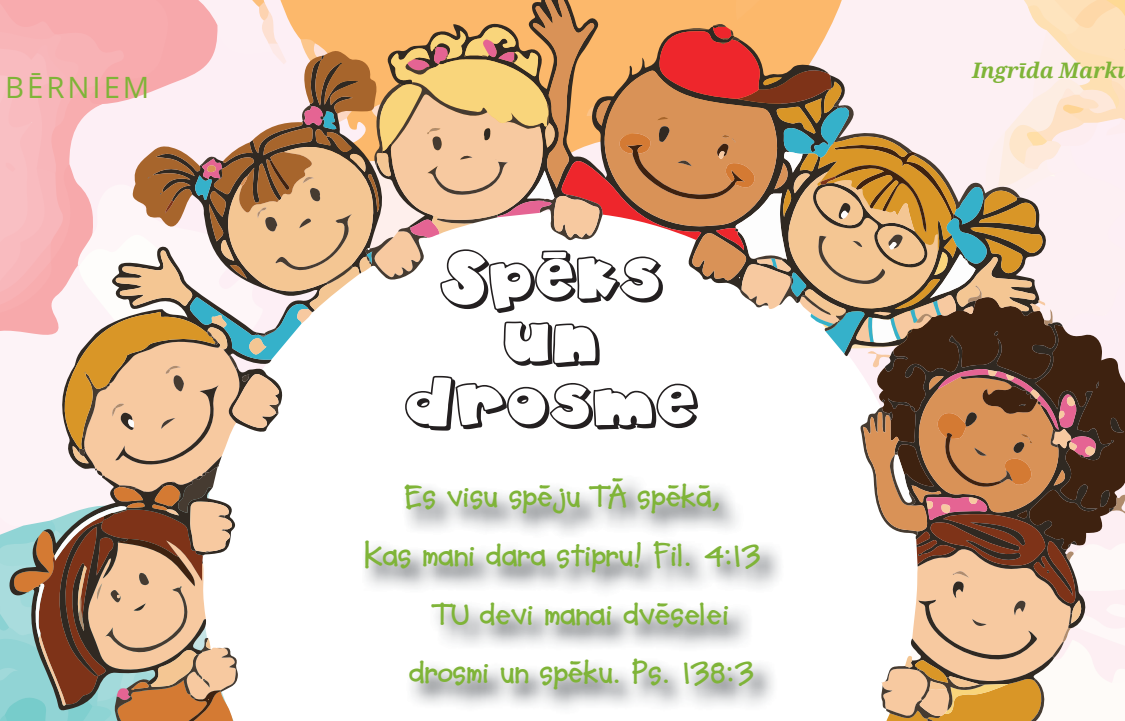
Šajā pavasarī sākās attālinātās mācības, un man sākumā veicās labi, līdz sāku vairāk pievērsties darbiem mājās, nevis skolai, un tā iekavēju daudz darbu, sakrāju ļoti daudz n/v (nav vērtējuma). Līdz mācību gada beigām bija palikušas pāris nedēļas, un es sapratu, ka saviem spēkiem nepabeigšu skolu. Tāda pati situācija bija arī manam dvīņu brālim Daniēlam. Sapratu, ka par to ir jālūdz. Tā es sāku lūgt – ja Dievs vēlas, lai esmu skolā, tad lai palīdz man, bet, ja nebūšu par svētību tiem, kas man tur ir apkārt, tad lai esmu tur, kur Dievs

vēlas. Nākamajā nedēļā pēc lūgšanas pie manis mājās atbrauca klases audzinātāja un teica, lai ierodos skolā nākamajā pirmdienā. Visas skolotājas bija ieradušās un nāca man pretī, palīdzot ar uzdevumiem. Jutu, ka nasta nokrīt no pleciem un Dievs pats man stāv blakus. Tajā pašā dienā, kad biju skolā, man garām ātri pasteidzās kāds klasesbiedrs. Jautāju klases audzinātājai, un viņa man pateica, ka viņš izslēgts no skolas, lai gan viņam bija tikpat slikti vērtējumi kā mums ar brāli. Labās uzvedības dēļ mūs neizslēdza. Tagad redzu, kāpēc Dievs gribēja, lai mēs paliekam skolā. Katru rītu ceļos ar lūgšanu, lai varētu sludināt Dievu saviem klases biedriem. Ir bijis tik daudz brīnumu!

Tas ir vislielākais prieks šajā dzīvē – kalpot no sirds citiem un sludināt Dieva Vārdu. Tas dod tādu mieru, prieku un tādu enerģiju! Tad, kad Jēzus ir sirdī, tad nāk arī piedzīvojumi un visas svētības no Viņa. Tagad gandrīz katru nedēļu ir kāds īpašs notikums, piedzīvojums ar Viņu, ja katru dienu meklēju Dieva klātbūtni. Protams, es arī dažreiz pakļūpu, un tad piedzīvojumu nav, bet galvenais ir meklēt Dievu. Ne jau darbi un piedzīvojumi glābj, bet savienība ar Dievu. Tu vari būt vēl kā noziedznieks pie krusta – pašā kristieša ceļa sākumā – vai kā apustulis Pāvils – jau gandrīz kristieša briedumā, galvenais, ka esi procesā un kopā ar Jēzu. Tad vari būt drošs, ka Dievs Tevi izglābs un izdarīs Tevī Savu darbu. Arī piedzīvojot grūtības, priecājos, ka visām ugunīm var iet cauri kopā ar Dievu.

Es visiem jauniešiem novēlu nodot savu dzīvi Jēzum pilnīgi, katru savas sirds stūrīti. Jo Dievs var strādāt tikai tad, ja esi Viņam nodevis 100% sevis. Tad gaidi un lūdz, un Tu sagaidīsi, ka Dievs Tevi izmantos, jo Viņš ir sagatavojis plānu katram no mums.

Spēks un drosme

Es visu spēju TĀ spēkā,
Kas mani dara stipru! Fil. 4:13
TU devi manai dvēselei
drosmi un spēku. Ps. 138:3

Krā: Tēt, vai zini, kāds mūsu Krū ir varonis?! Viņš piecīnīja vienu ļaunu vārnu puiku, kurš mani apsūkāja un pat gribēja apmētāt ar akmeņiem! Vispār tas bija mūsu skolas vislielākais kauslis Fricis. Visi no viņa ļoti baidās. Arī es.

Tētis: Interesanti, kā tu viņu piecīnīji, Krū?

Krū: Kaut gan esmu trakoti drosmīgs, atzišos, šoreiz biju nobijies. Bet, kad redzēju, ka viņš dara pāri manai mācai, kļuva ļoti nikns un tūlīt arī drosmīgs.

Krā: Jā, tēt, Krū viņam uzšāca virsū savu visdusmīgāko šņācienu, tādu, ka pat es nobijos, bet tad...

Krū: Tad es, tēt, atcerējos, ko tu reiz mācīji – ka DIEVS ir teicis: ļaunais jāuzvar ar labu un nav jābaidās, jo **ar DIEVU mēs darīsim varoņdarbus!** Ps. 60:14 Nodomāju – varbūt šis ir laiks kādam varoņdarbam, tikai nevarēju iedomāties, kādam. Tad es atcerējos apsolījumu, ko bija solījis DIEVS: **Tiešām, ES tev došu spēku labam darbam...** Jer. 15:11 Šis bija īstais brīdis, kad man vajadzēja spēku no DIEVA. Un tad man iebāva prātā doma pajautāt, vai Fricim patiktu, ja pret viņu izturētos tā, kā viņš izturas pret citiem? “Nē, man tas nepatiktu!” viņš dusmīgi noklīdzās. “Bet mani tāpat neviens nemīl!”

Krā: “Kad tu esi tik ļauns, tevi ir grūti mīlēt,” es klusiņām iebildu.

Krū: Kad manīju, ka mans šņāciens viņu nobiedējis un viņš izskatās tik bezpalīdzīgs, man kļuva viņa pavisam žēl. “Laikam ļaunam būt ir ļoti vientulīgi,” nodomāju un sacīju viņam: “Varbūt tev,

Frici, vienkārši ir vajadzīgs kāds draugs?” Tad viņš pacēla savas negantās vārnas ačeles uz augšu, bet tās nepavisam vairs nebija ļaunas, tikai trakoti vientulīgas... Rudenīgais novembra vējš plūnīja koku zarus, aiznesot pa gaisu vēl palikušās lapas, un mēs visi trīs vēl ilgu laiku pavadījām vējainajā parkā runādamies. Tikai nu jau kā draugi.

Krā: Izrādās, ka ļaunumu var izārstēt ar draudzību. Tagad Fricis mani katru dienu pavada mājās no skolas, bieži palīdz nest smago skolas somu un stāsta visādus smieklīgus atgadījumus.

Tētis: Kas tev, Krū, deva drosmi?

Krū: Tad, kad es savā sirdī sapratu, ka ir jāpaklausā DIEVA labajiem padomiem, tad manī tūlīt radās arī drosme un spēks.

Tētis: Vai gribat, lai pastāstu jums kādu notikumu, kurš notika ļoti senos laikos?

Krā: Kā tad, ka gribam!

Tētis: Šis notikums notika laikā, kas nozīmīgs ar kādu īpašu uzvaru karā pret franču armiju, kuru vadīja izcilākais karavadonis un Francijas imperators Napoleons. Šī kauja notika kāda Beļģijas ciematīnā – Vaterlo tuvumā. Tur angļu virspavēlnieks Velingtons uzvarēja varonīgo karavadoni Napoleonu.

Pēc šīs varenās uzvaras nebija pagājis ilgs laiks, kad kādu dienu izcilais virspavēlnieks Velingtons kopā ar saviem draugiem devās medībās. Un tā gadījās, ka viss lielais dižciltīgo mednieku pulks savos varenajos zirgos nonāca pie lielām ganību pļavām, kuras apņēma aploks.

Pie aploka vārtiem stāvēja kāds zēns. Šī zēna vārds bija Alekss, un viņam bija apaļi deviņi gadi. Ieraugot varenā jātņieku pulku, zēnam iedrebējās sirds, bet viņš ne soli neatkāpās no vārtiem. Tēvs Aleksim bija licis apsargāt šos vārtus, jo tajā laikā mednieki, jādami savos varenajos zirgos, pamatīgi izbrādāja ganību pļavas, pilnīgi ignorējot to, ka šīs pļavas pieder vietējiem zemniekiem lopu ganīšanai.

Kāds no medniekiem pavēlēja: “Puika, tūlīt atver vārtus!”, bet zēns stāvēja kā stāvējis un pat nepakustējās.

“Hei, knēveli, vai tu slikti dzirdi!? Laid mūs! Ver vaļā vārtus!” dusmīgi uzsauca kāds cits jātņieks, bet Alekss pat nedomāja paklausīt.

Tad pie vārtiem piejāja hercogs Velingtons. Viņš pavēlnieciskā balsī uzsauca zēnam: “Es neesmu pieradis, ka mani kāds neklausā! Vai tu zini, kas es esmu?”

“Nē, kungs, nezinu, bet es zinu, kas ir mans tēvs,” pārliecinoši atbildēja zēns.

Jāsaka, ka Alekss bija viens kārtīgs angļu puika tieši tāpēc, ka bija ļoti paklausīgs savam tēvam. Tad slavenais karavadonis uzsauca: “Es esmu hercogs Velingtons!”

O, jā, Alekss zināja par šī izcilā vīra varoņdarbiem, tāpēc godbijīgi noņēma cepuri viņa priekšā un sacīja: “Hercog Velington, tēvs lika man apsargāt šos laukus un pilnīgi nevienam neatvērt vārtus. Nevar būt, ka tik izcilš valdnieks, kā jūs, liktu man nepaklausīt tēva dotajai pavēlei!”

Hercogs izbrīnīts raudzījās zēnā un tad pavisam laipnā balsī sacīja: “Ja manā armijā būtu vairāk tādu karotāju, kā tu, es būtu laimīgs. Tu tik nelokāmi un drosmīgi izpildi sava tēva pavēli, lai ko tev tas maksātu! Tādi vīri ir ko vērts!”

Hercogs iedeva zēnam zelta monētu, paslavēja viņu par neticamo drosmi un paklausību tēvam, un tad visi mednieki ar hercogu Velingtonu priekšgalā devās projām pa citu ceļu. Zēns priecīgi meta gaisā cepuri un sauca: “Man izdevās uzveikt Velingtonu! Tas neizdevās pat

izcilajam karavadonim Napoleonam!”

Krū: Šis stāsts, tēt, mani riktīgi iedvesmo! Paklausot Debestēvam, mēs nekad nevaram kļūdīties! Lai kādas ir sekas, uzvara būs mūsu pusē!

Tētis: Bērni, ja mēs tāpat kā Alekssis, kurš klausīja savam tēvam, izvēlēsimies nelokāmi visā paklausīt savam DEBESTĒVAM, VIŅŠ mums dos gan drosmi, gan spēku īstajā brīdī. DIEVS ir uzticams. VIŅŠ piepilda to, ko ir solījis!

Esi stiprs un esi drosmīgs, un rīkojies! Nebīsties un neliecies mulsināties! Tiešām, DIEVS Tas

KUNGS, mans DIEVS, būs ar tevi; VIŅŠ tevi nepametīs, un VIŅŠ tevi neatstās! 1. Laiku 28:20

Jo [...] kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst. Jesajas 40:31

Uz DIEVU es paļaujos, ko cilvēki man var darīt? Ps. 56:12

Uzdevums

Sarēķini matemātiskās darbības un iegūsti šifra skaitli, lai sarindotu frāzes pareizā secībā Bībeles pantu atšifrēšanai!

$3 \times 3 = \underline{\quad}$ mani dara stipru.	$20 - 13 + 6 = \underline{\quad}$ stiprums, tiešām	$12 - 7 = \underline{\quad}$ un spēku.	$20 - 19 + 1 = \underline{\quad}$ piesaucu, Tu mani	$3 \times 4 + 3 = \underline{\quad}$ bēdu laikā.	$18 \div 3 = \underline{\quad}$ Psalms 138:3
$2 \times 7 = \underline{\quad}$ spēcīgs palīgs	$15 - 7 - 1 = \underline{\quad}$ Es visu spēju	$5 + 3 + 2 = \underline{\quad}$ Filipiešiem 4:13	$2 \times 6 = \underline{\quad}$ patvērums un	$2 \times 8 - 12 = \underline{\quad}$ manai dvēselei drosmi	
$9 + 4 - 2 = \underline{\quad}$ Dievs ir mūsu	$4 \times 2 = \underline{\quad}$ Tā spēkā, kas	$12 \div 4 = \underline{\quad}$ paklausīji un devi	$4 \times 4 = \underline{\quad}$ Psalms 46:2	$15 - 6 - 8 = \underline{\quad}$ Kad es Tevi	

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

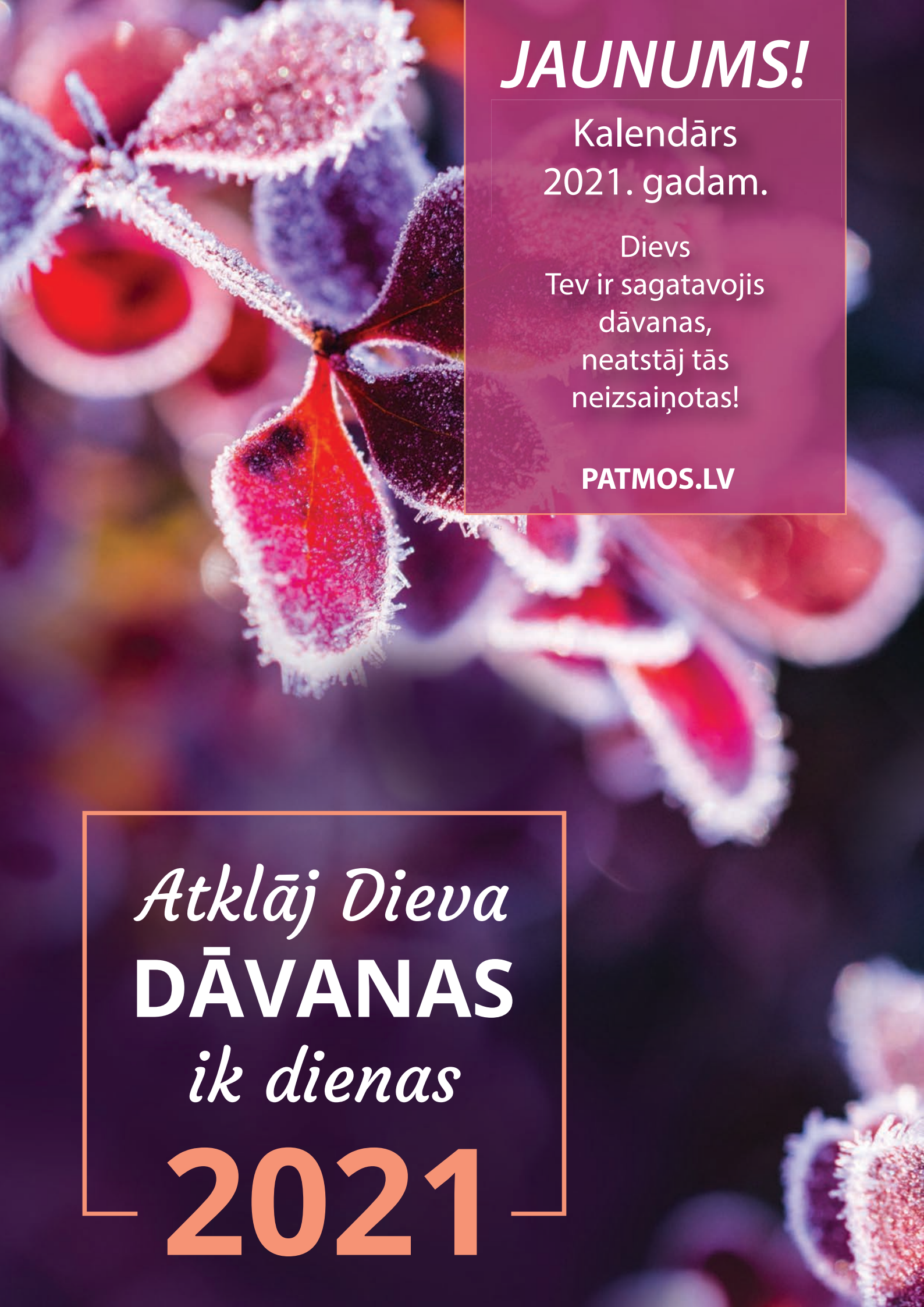
12

13

14

15

16

JAUNUMS!

Kalendārs
2021. gadam.

Dievs
Tev ir sagatavojis
dāvanas,
neatstāj tās
neizsaiņotas!

PATMOS.LV

Atklāj Dieva
DĀVANAS
ik dienas

2021